грудень 2008
December 2008

ПРОМІНЬ
Promin

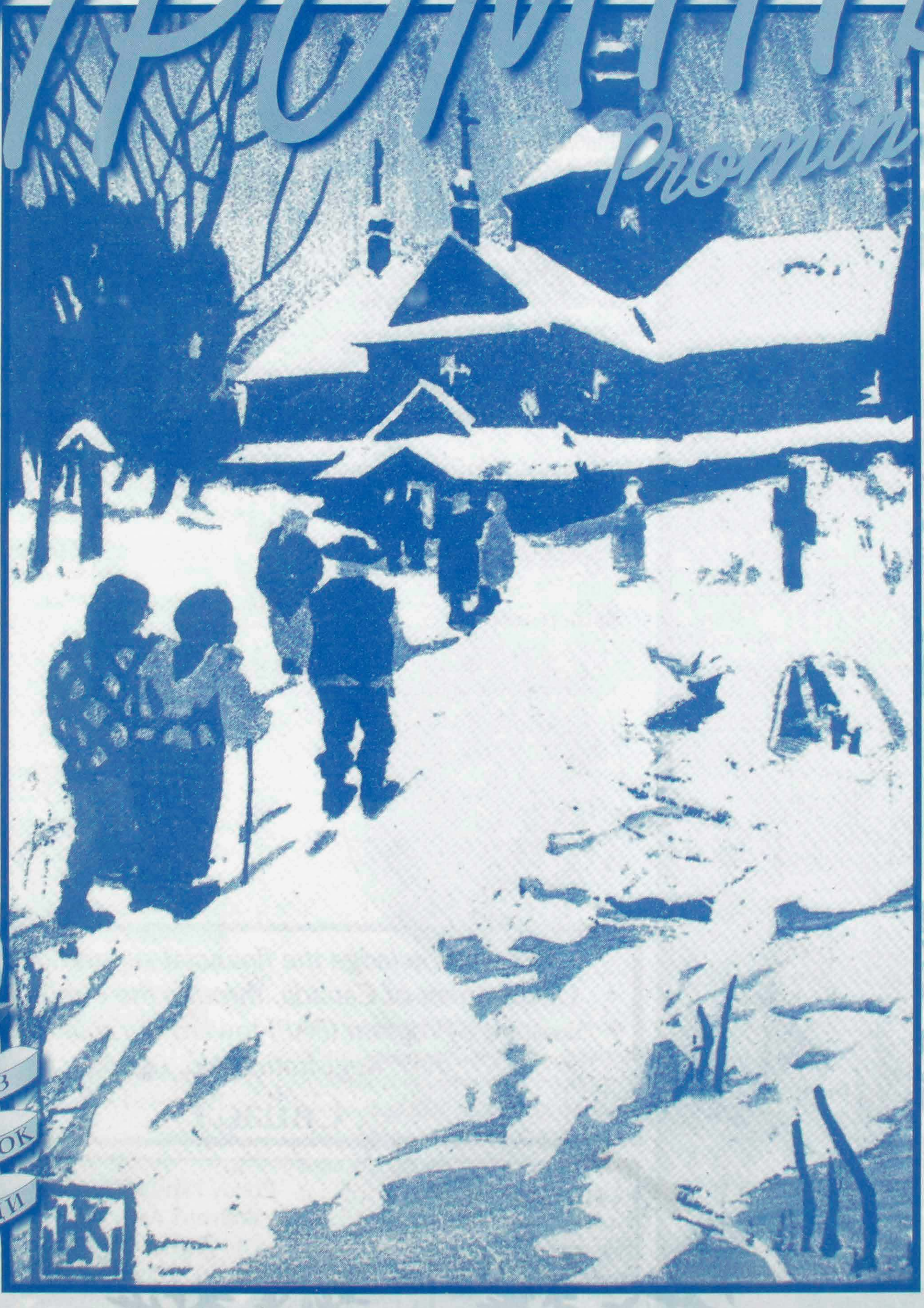

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXXVIII ГРУДЕНЬ Ч. 10
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Зеня Юзик
Соня Бейзик
Галя Липка
Референтки Променя
Галя Щерблюк
Ольга Лугвиненко
Річна передплата в Канаді - $25.00
Передплата до інших країн -US$30.00
Одне число - $3.00 (Включає 'GST')
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@sympatico.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL XXXXVIII DECEMBER No. 10

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Zennia Yuzik
Sonja Bejzyk
Halia Lypka
Promin Conveners -
Helen Scherbluk
Olha Lugvynenko
Administrator - Oksana Sushko
Telephone 905-572-9626
Subscription in Canada - $25.00
Other Countries - US $30.00
Single copy - $3.00
(GST is included)
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ Contents

2 Відблиск "Невгасимої свічі" .... The Eternal Flame
5 Духовність .... Spirituality
8 Мистецтво .... About the Arts
10 Поезія .... Poetry
12 Нашим найменшим .... For Our Children
14 Вісті з Централі .... News from the National Office
15 Громадська Хроніка .... Community Events
29 Квіти Незабутнім .... In Memoriam
32 Куховарські приписи .... Recipes

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP) toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580

Canada

Cover:
Olena Kul'chytska

Обкладинка:
Олена Кульчицька

Союзу Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
National Office
Box 102, Cudworth, SK S0K 1B0
Phone - 306 256 7013 E-mail pz.yuz@sasktel.net

Редакційна Editorial

Слава Ісусу Христу!

Вже 2008-ий рік доходить до кінця. Як поглянемо взад через останніх 12 місяців пригадуємо собі всі важливі моменти в нашому особистому і організаційному житті. Пригадуємо підготовку і остаточне виконання різних імпрез - ювілеї, академії, різного роду зустрічі, конференції, мистецькі виставки, і.т.п., властиво все те що вяже нашу працю і скріплює наше організаційне життя.

Час скоро минає і приступаємо до нового року і нових проєктів та зустрічей. Дай Боже, щоб ця важлива праця продовжувалася повною енергією і відсвіженою силою. Перед нами надзвичайно багато праці до виконання до якої потрібно єдності і відданості.

Ми глибоко вдячні за Ваше щире відношення та зацікавлення майбутністю нашого журалу та рівночасно за різногороду допомогу у його виданні.

Дякуємо всім тим, що присилають дописи про різні світові і громадські події. Рівнож дякуємо за Ваші цікаві листи в яких Ви висказуєте своє задоволення та різні побажання відносно журналу. Така комунікація допомагає нам у плянуванні наступних чисел. Рівночасно щира подяка належиться всім жертводавцям на Пресовий Фонд журналу. Ваше щире і ласкаве відношення дає нам наснагу до дальшої праці і запевнює дальше існування і розвиток нашого журналу.

Із щирим привітом і глибокою вдячністю!

Орися Сушко

As you snuggle comfortably in your warm bed tonight, imagine, just for a moment, that instead of the soft blankets surrounding your body, a thin, torn sleeping bag is all that protects you from the sub zero temperatures. Imagine, that the nourishing dinner you ate a few hours ago, the one whose leftovers will stretch for at least one more meal, had to last your family for a week.

Imagine, that you had to choose between feeding your children something more than canned produce picked up from the local food bank, or heating your cold apartment. Imagine, that instead of enjoying the privilege of giving gifts to those we love, we humble ourselves before the helping hands who allow us to survive another winter.

I suggest this imaginative leap, not so that we would feel guilty or unworthy of the gifts which God has given us. I simply believe that unless we earnestly try to place ourselves in the circumstances within which so many people live, we cannot truly understand the depth of the grace of our own blessed situation.

It is a basic right of every human being to have shelter, food, and safety. In a perfect world, no one would live in deprivation of basic necessities, or in fear of violence and oppression. Whether we refer to child poverty in Canada, or to families starving in Zimbabwe because of government corruption, we must always remain aware of the abundance of our blessings, and of the good we can contribute to those less fortunate than ourselves.

It is during this season of extreme consumerism that it becomes easiest for us to see: the infant Christ whose birth we anticipate with joy, was born so that the **whole** world could be saved, not just our little corner. May we never forget how blessed we are, and how our abundance may be shared, as we await the coming of the One whose Love has given us all that we have.

Oksana

Відблиск "Невгасимої Свічі"

Леся Храплива-Щур

"З журбою радість обнялась" - цю безсумнівну життєву правду, що її висловив так чітко наш Олександер Олесь, можна свобідно примінити і до сьогоднішнього стану української Держави і української справи у світі. Хто шукає темних сторінок у всьому, має небувалу нагоду знаходити їх і в нашому державному і у громадському житті - і зовсім оправдано! Хто ж шукає позитивних проявів, тому, одначе, теж не важко їх знаходити. Не будемо їх вичисляти. І може не так важливо навіть старатися зіставити і співмірити ясні й темні сторінки нашого життя, питаючи, котра переважає, (тим більше, що такий аналіз і не є метою цієї статті), а важливо - щоб шукати, знаходити і доцільно та вміло використовувати позитивні осяги нашого українського сьогодення. Щоб не прогавити добрих нагод, проходячи неуважно попри них, а навпаки, вичерпувати повністю можливості, які вони приносять!

Одним таким безсумнівним прикладом успішного використання доброї нагоди можемо сміливо назвати сучасне справді величаве відзначення 75-ої річниці Великого Голодомору: задум, якого успіхи вже можемо ствердити і сьогодні . "Невгасима свіча" мандрує переможно - справді по всіх континентах глобальної України, єднаючи довкруги одної мати - українців на поселеннях безмежно далеких географічно просторів - із незабутнім "Краєм Хрещення" та його долею . . . Скріплення цієї духовної злуки-очевидне. Варто замітити: на кожному місці відзначення збираються всі партії й установи, Церкви і "хвилі" нашої діяспори. А сам невгасимий вогонь приносять громадянам у кожному поселенні представники Держави - українських посольств чи консулятів!

Пригляньмося ж: достойні сиві голови тих, хто сам усе переживав; розблислі очі дітей України, народжених поза її територією, на вид палаючого вугню; навіть пожвавлене зацікавлення тих, кому вже починала надокучати буденність бездомного нашого життя... І ще: такі привітні відгуки від "сильних світу цього" - так надто довго вже байдужих до нас!

Це ж бо тріумф привселюдного проголошення так довго заперечуваної Правди! Правди, яка не може не заторкнути сумління жодної чесної людини будь-якої національності. Незвичайно влучний вже хоч би її символ, хрест - знак "безсмертя у смерті" і тінь Мучеників - з руками розкритими до благословення . . . До того ж знайшлося динамічне, мобілізуюче та зовсім можливе до здіснення гасло: "УКРАЇНА ПАМ'ЯТАЄ - СВІТ ВИЗНАЄ". Це все - правильно задумана й сумлінно пророблена праця і, властне, доцільно використана нагода.

Це ж збувається на наших очах сподівання великого Олега Ольжича: " .... і мертві встають" - щоб хоч так пізно причинитися своїм свідоцтвом до успіхів

нащадків: підтвердити нашу Правду перед світом. Як звіщає це і євангельське пророцтво: "Кров мучеників стає насінням Віри"!

Одначе, яка ж вічна це загроза слабої людської вдачі; оцей нахил "спочити на заслужених лаврах" після великого успіху! Велике ж мистецтво в тому, щоб саме в такі вершинні хвилини всенародного підйому - не розслаблюватися, а вести розпочате діло далі вгору - до ще кращих успіхів! Недавній досвід Помаранчевого Майдану провчив нас переконливо-боляче про небезпеку в такому занедбанні!

Бо ось - щасливо така нова нагода уже стукає в наші двері! Не лиш нагода, а сказати б - невідкличне історичне зобов'язання. Кінець цього ж таки 2008-року і наступний 2009-ий рік - це ж 300-ліття виступу гетьмана Івана Мазепи: народження мазепинської концепції української самостійности, яка стала дороговказом усім свідомим українцям до сьогодні й повік віків ... "Бо нас у бій благословить могутній дух Мазепи.." - це не лиш бадьорі слова бойової пісні, але й ствердження вже доконаних великих діл - аж до сьогоднішньої самостійности включно!

Пів століття тому в Україні було страшно і згадувати про ці події з-перед 250-и тоді літ, хіба що в "урядовій" лайливій інтерпретації. Зате у всесвітній нашій діяспорі широке відзначення 1959-го "мазепинського" року справді спричинилося було поважно до пожвавлення зорганізованого українського життя та піднесення патріотичних настроїв. Брали у цьому великому відзначенні оживлену участь наші установи, вчені, мистці, літератори, преса, молодь ... Згадуються міжорганізаційні "мазепинські змагання" молоді, які залишилися до сьогодні глибоко у свідомості та дозрілих ділах усього дальшого життя тодішніх юних учасників.

Так само, як сьогодні щойно виявляється, що не надарма згинуло макбричне число замовчуваних трагічно десятиліттями, десяти мільйонів замучених Голодомором! І так само треба нам відновити і при цій нагоді - ідеї Великого Гетьмана. Не дарма ж закінчував свій вірш з нагоди тодішнього 250-річчя трагічної на століття Полтавської битви діяспорний поет Святослав Гординський: "І все-таки вкладаєм ногу в стрем'я" . . .

Він, Маєстатичний Мазепа, ще й сьогодні так дуже й живий: у небувалому новому розквіті Київської Могилянсько-Мазепинської Академії, яку він розбудував був і поставив на рівні найкращих европейських університетів, у реєстрації безчисленних церков, які він фундував, у президентських плянах відбудови гетьманської столиці - Батурина, у невмирущих закликах його "Пісні про згоду" (так радо її згадуємо при кожній громадській нагоді, а так нечасто втілюємо її в життя!).

Та пам'ятає ці дати не лиш всесвітня Україна, але мабуть ще яскравіше - наш одвічний ворог. Москва ж здавна гордиться тим, що в актовій залі найпрестижнішої військової академії З'єднених Стейтів Америки - у Вест Пойнті, пишається між зображенямим дванадцяти найбільш доленосних битв історії людства і картина битви під Полтавою ... І сьогоднішній царат вже ж заздалегідь плянує із приводу цієї річниці ювілейну міжнародну зустріч Росії, Швеції й України - у цій же Полтаві! На глум і зневагу тим, хто терпів століттями за цю поразку! Згідно їхніх пояснень, ці врочистості - це "знак примирення" і "поховання колишніх ворожнеч"..... Або леше воно могло бути обосторонне!

Сповидно, таке відзначення і вписується у сьогодні панівне міжнароднє намагання - примирення і взаємного пробачення всіх колишніх воюючих країн . . . Ось просила пробачення Німеччина за злочини Гітлера, просив навіть Ватикан - за інквізицію далеких предків. Простягала навіть перша руку до згоди наша Українська Католицька Церква, так жорстоко нищена Москою у спілці з безбожним большовицьким режимом! Щоправда, наша простягнена рука так і зависла в повітрі!...

І тільки Москва на перепрошувала ніколи нас за свої злочини супроти України й українців, хоч залюбки називає своєю історичну спадщину своїх попередніх репресивних режимів. Не відчуває Москва навіть очевидної правди, що стоїть вона перед нами на боргому рахунку трьох століть, на листі винних двох їхніх останніх і сучасного вже режиму...! Так, Москва вміє особливо зручно спотворювати праведні, гуманні ідеї на свою користь...

Справді ж, цікавий їхній задум: таке відзначення - на території й коштом національної гідности незалежної сьогодні окремої держави! Непростий це "погічний

стрибок"! Не диво отже, що вже сьогодні ведеться зі сторони офіційної Москви відповідна пропагандистська підготова - аж до відомого путінського нововиду Валуєвського указу "не було, нєт"... і так далі, як відомо. Та на цей раз відноситься це не лише щодо "мови", але виступає проти наглядної реальности існуючої від 17-и літ Держави, визнаної усім світом! А що й говорити вже про їхні "миролюбиві" атомові погрози!?

Що ж нам робити? Невже покірно піти назустріч бажанням Старшого Брата?! Глядять же нам із докором в очі полковник Дмитро Чечель зі своїми закатованими оборонцями та невинними мешканцями Батурина, покладають на нас надію мільйони покріпачених, знеславлених, фізично й духовно знівечених предків, а з ними й украдені безцінні скарби нашої культури ... Гримить позачасовий заповіт найбільшого Пророка: "і вражою злою кров'ю"... Бо ж так і Мазепинський заповіт велить: "Нехай вічна буде слава, же през шаблі маєм права!"

Та сьогодні у світлі загальноприйнятих вартостей - тільки б поваживши згадати такі заклики, вже вчувається нам зростаючий всесвітній галас, виразно північного навіяння: "Людиноненависники! Терористи - гірше чеченців! Реваншисти! Запроданці американського капіталу!" - А у нас, мовляв, - бачите, звісно: "Усе добро, сам Бог у нас"! Ой, чули таке ми, українці; та й не ми одні ... вже здавна чули!

Безперечно, інші настали часи й міжнародно визнані цінності. Але ж хіба одобрюється і сьогодні у вселюдських поглядах насильство й жорстокість людини над людиною та її свободою, в якій це формі не було б? Тим більше знущання над слабшими, беззахисними? Чи мало й сьогодні визнається принципів, які вільний і демократичний світ може піднести на наш захист і за визнання нам належного місця між народами? Хто ж заборонить нам говорити Правду і у світлі цих загальновизнаних точок зору!

Як поступатиме у цій ситуації наша Держава - не нам пророкувати. Можна тільки сподіватися. Але й так поминає врешті протестувати! Нам же мабуть треба знов звернутися за порадою до наших заповітніх, і завжди актуальних. Хоч би до дургого великого Пророка - Івана Франка: "Кажеш - нині інші війни - ну, то іншу зброю куй!" Згадаймо досвід недавнього переможного мирного Майдану, погляньмо на багаті плоди майже глибоко - релігійного найновішого відзначення річниці Голодомору!

І наше мирне змагання за здійснення мазепинських заповітніх ідеалів повинно теж проходити в дусі великого мирного "українського прориву" - скріплення нашого українського духу, де б ми не жили. Наш зорганізований і рішучий протинаступ може й повинен бути в площині піднесення національної свідомості та почуття національної гідности. У залученні до активної діяльности кожного українця, згідно з його становищем та можливостями. Із поширенням нашого слова, книжки, мистецтва, оживленням традиційних наших високих моральних принципів. Повинен цей протинаступ бути багатий і різноманітний у здвигненні нових, здорових здобутків нашого громадського життя й культурних цінностей. Повинен охопити все українство - від найменших і найдальше розкинених українських громад до найвищих наших організаційних надбудов.

Не забудьмо, що тут і особливо багато духовно й колоритна козацька традиція дасть нам невичерпне джерело влучних символів та кличів для переконливого оформлення цих відзначень. Бо це власне теж немаловажне!

Початки цього діла вже плянуються й підготовляються. Група захоплених прихильників цього діла вже проводить широку перебудову руїн гетьманського Батурина у величавий національний Пантеон. Непохитна воля бо місцевого населення навіть змусила священство УПЦ Московського Патріархату відправити там Панахиду по виклятому Гетьманові.

Згадав про відзначення виступу Гетьмана Мазепи у своїх резолюціях Дев'ятий Конґрес Світової Федерації Українських Жіночих Організацій у Києві. І з радістю читаємо, що Світовий Конгрес Українців збирається саме визначити наступний 2009-ий рік - РОКОМ ІВАНА МАЗЕПИ!

Благословіть же нас, онуків, на добру справу, Ваша Ясновельможносте - Наш Заповітній Пане Гетьмане!

Spirituality

Fr. Leonidas Contos
December 27, 1970

***He was in the world, and the world was made through him, yet the world knew him not. He came to his own home, and his own people received him not.* (John 1:10-11)**

Rarely have a handful of words carried the burden of a great insight more majestically than these two sentences in the first chapter of St. John's Gospel. It is no wonder that tradition has chosen for John the Divine the symbol of the soaring eagle, so broad and powerful is the reach of his mind, so lofty and graceful the beauty of his verses. But apart from being one of the most lyrical and vibrant pieces in all the fabric of man's literature, it is a profound penetration into the mind of God; an exquisite interpretation of the birth of God's Son; a moving chronicle of how that age greeted the event.

But it would be a mistake for us to read the passage merely as a statement of historical fact. For these two sentences have the unmistakable ring of prophecy as well. And like prophecies, they call forth vivid pictures that interconnect in our conscience. They outline the cynical who stood on the fringes of the crowd whenever this Nazarene spoke — or, later, others spoke in His name — and muttered, "Foolishness!" They limn the rich young ruler, intrigued by the notion of following this Jesus, but who silently computed the cost and found it too high. The cities and towns seem to materialize which, in spite of the holy stir caused by the passing of this Jesus, remained in their preoccupations, their cynicism, and their sin.

Not simple history at all. And if we make the small effort to translate ourselves into the times which knew the historical Jesus, we are startled to discover how like our own times there were. Certainly it was not an age of peace. Like ours it was one of oppressive tension and anxiety. In the heart of the Jew there was always expectation, even hope, but these lived side by side with despair. The standards of an immense power threw long, ominous shadows wherever they marched, over most of the charted earth. And so the Prince of Peace broke into history to challenge the sovereignty of the Caesars, whose handmaidens were the sly and the cruel, the unprincipled and the power-hungry.

What kind of an age was this to sustain the yearnings of men? How could faith survive in such a corrosive climate? People ask the same kinds of questions in these days. Not only the dispossessed, hundreds of thousands of whom make their wretched, hopeless homes within a day's walk of Bethlehem; but the disillusioned and disenchanted of whatever social and economic station. For these moods are no respecters of persons or of classes.

Some years ago a young British playwright, in the vanguard of that understandably bitter generation that first began to question the established order, wrote a moving play. Its very title implies the cynicism and the seething tensions of the times. He called it, "Look Back in Anger."

Anger appears to be the primary emotion of our day. I think it is an understandable anger, if not comprehensible in the forms it sometimes takes; righteous if not always right; an anger that issues out of a deep dissatisfaction with the things man has done to his world. Yet Christmas comes again, and its message is a simple one: "Look Back in Wonder."

How incongruous that this boy baby should have been born when he was! What a marvelous sense of irony God has! For in this child, born of country folk on a chill December night, God was stating His claim on a world going rotten. He was offering to it that healing grace that would reclaim it to wholeness. Only the passing of times has made such divine "foolishness" seem rational — the gentle Christ thrown against the staggering power of Caesar; a man talking from a hillside drowned out by the clatter of the Roman legions, following their burnished eagles into every corner of the world.

And yet, it was not long before the empire had crumbled — as have many others, before and since — the armies evaporated into the dust, the eagles' wings were broken, and the splendid palaces and temples became ruins yellowing in the Mediterranean sun. Indeed we may look back in wonder — and forward in hope. To those who lament, "Look what the world has come to!" the Gospel of John rejoins, "Look what has come to the world!"

But there remains a certain peril in Christmas; a subtle but real danger. Nothing can be more touching, noth-

ing so universally moving, than the birth of a child. And so the image of the gentle Christchild has enchanted the generations — the still night, the strange star, the sounds of the barn animals rustling for warmth, the radiant face of the weary but happy mother. All of us cherish Bethlehem. And yet, Bethlehem is a dangerous place for Christians. Because this is where the real contest begins between Caesar and Christ. This is where most people lose the real Jesus.

The Christchild is soon gone from sight, even as the child Jesus was spirited out of the country. We see him no more, except for one fleeting glimpse, until he appears a man. And where the baby Jesus, helpless and beautiful in his infant innocence opens up our hearts, the man Jesus — mysterious, uncompromising — finds them guarded, reluctant. Let God intersect human history, but must he intrude on our personal lives?

Perhaps this explains why we have contrived to make His festival so much our festival. Yet it is not the corruption of the observance that troubles me the most. It is a little mystifying how a gentle Saint has lost his priestly garb and now finds himself got up in an absurd scarlet tunic trimmed with fur. But far more mystifying is that a presumably enlightened Christian generation should have allowed itself to be so patently cheated, giving up a reverent, radiant festival for a glittering empty spectacle whose trappings are so soon tarnished. And in a sense even this is not the most important thing about Christmas, or its greatest peril. What matters most is that Christ is so quickly lost and, once lost to sight, the quest so readily abandoned.

Emotionally all of us flock to Bethlehem. Not so many follow to Nazareth, Capernaum, Jericho. Fewer yet into the solitude of the Galilean hills. Still fewer into the electric atmosphere of Jerusalem. To Calvary almost none. At each stage of the way it becomes more uncomfortable. And while the baby in the manger is as clear as a picture — for it is little more than that — the Christ of agonized manhood fits ill in our scheme of things. How often He even goes unrecognized!

Some years ago this startling allegory appeared in the *Saturday Review:*

"Last night John Elzy, watchman at the Grand Eagle Department Store, while making his rounds of the bargain basement, found the body of a man lying under a counter. He was thin to the point of emaciation, apparently in his middle thirties, and was shabbily dressed. His pockets were empty and there were no marks of identification upon his person. Store officials believe that he was trampled in the Christmas rush and crawled under the counter for shelter. But they are unable to account for what appear to be nail wounds in his hands. The police are investigating."

"He was in the world, and the world was made through him, yet the world knew him not..." Or, in the New English version: "He was in the world: but the world, though it owed its being to him, did not recognize him..."

One might expect all sorts of objections to this. Most of you within reach of this marvelous electronic pulpit probably would insist that we do accept Christ, or have, or would, and that indeed we know Him. But Christmas forces the issue, and presses the question: is this the Christ in whom God came to dwell, the whole Christ — child, and man, and God? Or is it only the Bethlehem Christ, sweet and soft and undemanding; a Christ who has been adjusted to our own requirements; an easy-to-live-with Christ?

I think it was C. S. Lewis who drew for us a forceful and disquieting metaphor when he described a child playing with a toy lion made of wool. He imagined how shocked and terrified the child would be if the lion were to come suddenly to life. And he suggested that we should be equally shocked if Christ were to come suddenly alive, alive, that is, in the strictly human sense. He believed that this would be too much for most of us, too drastic in the demands it would imply and the changes it would require in our lives. Most of us, he felt, "want no living Christ," but one conveniently embalmed in theology and ritual. Modern theology seems bent on accommodating us in this respect, tempting us with a "new theology" predicated on the notion of an absent God, indeed a God who is dead. And one wonders if

that has not found its inevitable corollary in a new morality which deftly banishes the judging Christ from the centre of our personal lives.

The very term "world" has come to mean the opposite of what Christ stands for. Indeed the "world" knows Him not, if by worldly we mean all those ways in which men express their concerns and strive to realize their aspirations. Where is Christ known, for example, in the world of politics and government, where some of man's profoundest and grossest contradictions are countenanced as normal, indeed normative? Where in the world of literature? Where in the world of art; for instance in the film, the unique art form of the last century? Where in the world of education? Where in the world of corporate business?

But even when we are quite earnest about our quest for Christ, many of us tend, albeit unconsciously, to seek too small a Christ. Among members of religious institutions especially there is tendency to desire, even to fashion, a Christ who will fit snugly within the outlines of our specific confessional loyalties and traditions, who can be contained in the familiar formulas without straining them unduly and thus forcing unwelcome change. So when we discover that Christ will neither be contained nor confined, we will opt for a commemorative Christ, praised and adored in traditional commemorative observances. But this is when the living Christ vanishes. This determination to humanize and domesticate God is stated very well, if a bit audaciously, in a poem of W. H. Auden:

"O God, put away justice and truth for we cannot understand them and do not want them. Eternity would bore us dreadfully. Leave thy heavens and come down to our earth of waterclocks and hedges. Become our uncle. Look after Baby, amuse Grandfather, escort Madam to the opera, help Willy with his homework, introduce Muriel to a handsome naval officer. Be interesting and weak like us, and we will love you as we love ourselves."

But this is not the way God chooses to come and dwell in us. He will not be imprisoned inside our earthbound minds and hearts. He requires that even our bodies should be committed to Him, to be temples worthy to be inhabited by His Spirit. This is precisely the way St. Athanasius described Christ's coming into the world: God becoming the bearer of human flesh, "sarcophoros," so that man might become a vessel of the divine Spirit, "pnevmatophoros." He is confined — but only in that sense — so that we may be liberated. He empties Himself so that we may be filled. He takes up His dwelling place within us in the form of a yearning for Him, a holy longing. And it is this longing that takes us outside ourselves, and beyond and above ourselves, in search of Him.

You can see why Christmas is a perilous journey. For it is the disclosure that Christ has come: not so much to claim even as to be claimed, not so much to seek as to be sought, not so much to know as to be known. And John the Divine, a century removed from that disclosure, writing at the close of the first century but speaking prophetically for the twentieth, reminds us that in many lives Christ goes unclaimed, unsought, unknown. But he also tells us that to those who did seek and recognize Him, who did receive Him and put their trust in Him, he gave nothing less than the power to become sons of God. We can only take this to mean that into the hands of believers was put the power to redeem and renew God's world.

You will remember that the three mysterious figures out of the East, the Wise Men, had a sign to guide them, initially no doubt to prompt them, in their quest of Christ. In our day there are equally unmistakable signs that ought to prompt us anew, and guide us afresh, to the discovery of the redeeming Christ. Our very failure to build a world worthy to receive Him points to Bethlehem. The enormous sense of futility and disappointment that pervades so much of life; man's frenetic search for a sense of purpose and meaning; this, too, points to Bethlehem. The reckless posture of the great powers, with mastery of destructive might in unspeakable quotients, yet unable to master the elemental principles of decent human existence, this points to Bethlehem. For it is there that God's great gift of love takes form as a force to make new.

You will also remember that, their purpose accomplished, the Wise Men were told to leave Bethlehem by another way. We too must return by a different road. If we have come to our usual commemorative Christmas in a frenzy of spending and giving and getting, there has to be a better way back. If we have come still burdened with our unreasoning hates and prejudices — and surely the Holy Land itself today is a damning reminder that we have — then we must look for another way back. For otherwise the sad and bitter prophecy of St. John will go on being validated: "He was in the world, and the world was made through him, yet the world knew him not."

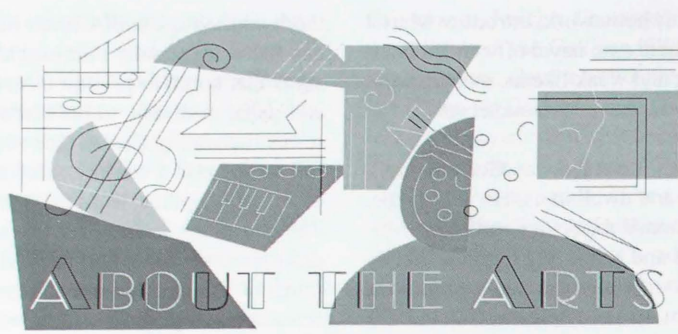

The KUBASONICS of Edmonton tour Western Ukraine

Rod Olstad
Fiddler and music teacher, Edmonton

The Edmonton-based Ukrainian fusion band, the Kubasonics, toured Western Ukraine this past summer.

We played twice at the Kraina Mriy Festival in Kyiv (krainamriy.com), the Bochka Khmel'ka club in Kyiv, on the Patio of a Club in Ternopil, at Burdiakivtsi, (a small village from whence our band leader's family hails), and at a small festival in the city of Lviv, the so-called "Florence of Ukraine". Three of our band members had to return to Canada after this performance, but those of us who remained played at the Canadian Embassy in Kyiv for Canada Day. We also attended an interesting music festival just south of Kyiv, called The Trypillian Circle.

Being among a majority of non-Ukrainian speakers in the band, I benefited greatly from the guidance, translation and cultural/historical interpretation of band leader Brian Cherwick. An excellent musician and composer/arranger, Brian earned his PhD in Ukrainian Studies and Technomusicology at the University of Alberta. He is fluent in Ukrainian and has been to Western Ukraine numerous times.

The language barrier in Ukraine is quite a challenge. I worked on learning the cyrillic alphabet, and eventually, I could read a few words. Menus in some restaurants are available in English, and a few people, especially among the youth, are learning to speak English. Still, I would be really cautious about travelling in Ukraine without knowing the language. That said, there is a lot to see and experience in Ukraine, and even with significant recent inflation, prices are significantly lower than in the rest of Europe.

Kyiv is a metropolitan area of about 4.5 million people in north central Ukraine. It is intersected by the wide and long Dnipro River. We got around quite easily by way of the subway. Some of the underground stations downtown are connected to ground level by escalators up to 185 metres long.

There has been a great deal of change in Ukraine since the fall of the Soviet Empire and independence in 1991. A huge building boom has recently seen land and housing price increases in the range of 1000% (10 times), in the last 3 to 5 years. New condominiums can cost about the same or more in Kyiv as they do in Edmonton. This is particularly shocking when one considers that the average wage in Ukraine, as of 2007, was not more than $400 per month. Clearly, there are huge income disparities in this country. You can imagine how difficult this makes living in Kyiv for most people.

Despite a long history of a distinctive cultural and linguistic identity, Ukraine has more often than not been under the control of foreign powers for many years. Since 1920, the Soviets, a brief period of independence before that, and Imperial Russia before that for many years.

Under the Soviets, especially when Joseph Stalin was leader, there was total religious and cultural oppression,

ОЙ МОЯ МАТИ,
ТА НЕ ЖУР МЕНЕ

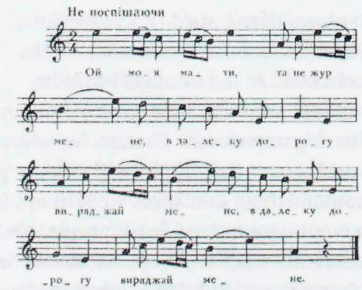

— Ой моя мати, та не жур мене,
В далеку дорогу виряджай мене. (2)
Ой темная нічка та невидная,
Козаку дорога та й далекая... (2)
Ой їду я, їду, чогось дрімається,
Чогось кінь вороний спотикається. (2)
Ой пущу я коня на степ, на долину,
А сам піду ляжу на час, на годину. (2)
Ой щасливая тая годинонька:
Ой десь узялася в степу дівчинонька. (2)
Ой вирвала травку, травку зелененьку,
Вдарила козака по білім личеньку: (2)
— Вставай, козаче, вставай, годі спати,
Десь твого коника в степу не видати. (2)
Ой їдуть турки, турки з татарами,
Возьмуть твого коня з сідлом
з поводами. (2)

to say nothing of the Famine-Genocide in 1932-33, when millions of people died due to malicious state policies. Although Ukrainian musical and other cultural activities were officially allowed, unofficially they were frowned upon and even repressed. Musical concerts, when they occurred, were generally monitored by state officials, and music, especially patriotic Ukrainian music, was censored. The Soviets even hired composers to write music in a Ukrainian style but with words that glorified Soviet communism. Many Ukrainian musicians who performed patriotic Ukrainian music did so at their peril. We saw a commemorative plaque of one Ukrainian musician who was assassinated for political reasons during the Soviet era.

With Ukrainian independence has come a renewed joy and pride in Ukrainian musical practice and performance. We were warmly received by large crowds, and even dancing when we performed at the Kraina Mriy Festival in Kyiv. Our audiences appeared very pleased to realize that Ukrainian music is played in Canada.

It was an impressive festival site, with a monolithic Soviet built main stage. The Great Lavra Bell Tower stood south of us, the Dnipro River to the east, and the so-called "Motherland" statue to the north. Built in 1981, it is said that you could not find a stainless steel fork during this time in Kyiv. Every available piece of stainless steel was melted down by the Soviets to build this impressive but now somewhat maligned 102 metre high, 530 ton expression of Soviet imperialism in Ukraine. Although it is associated with dreaded Soviet Imperialism, it also commemorates the huge sacrifices made by Ukrainians during WWII, when between 5 to 8 million Ukrainians died.

The Ukrainian people have clearly suffered great hardships, especially during the 20th century, but they are nevertheless a fun-loving people. At the Kraina Mriy Festival, highlights included a semi-professional accordion band with excellent performers. Oleg Skripka, a well-known Ukrainian celebrity, also performed. His performance concluded the Festival in the evening, and nearly everyone in the audience seemed to know the lyrics to his songs, as they sang along. Although he writes his own material, some of his music is also based on traditional Ukrainian music. We also heard an amazing brass/accordion five-piece band that reminded me of a Ukrainian version of the Herb Alpert Band.

From Kyiv we were driven to Ternopil nearly 500 km to the south west. Our driver was Vasyl, a long-time friend of our band leader. Vasyl is one of the best, if not the best tsymbaly (hammered dulcimer) players in Ukraine. The drive through the Western Ukrainian countryside offered some surprising sights, including horse-drawn farm wagons, and an extraordinary dried fish market with a vast array of exotic dried fish. The road we took was fairly well paved and gas was between 1.30 and 1.50 a litre, about the same as in Canada, but quite a bit less than in the rest of Western Europe.

After a 6 hour drive (including a short stop for a speeding ticket), we arrived in the beautiful city of Ternopil. Although this city, like many in Western Ukraine, was severely bombed during World War II, there were many beautiful buildings. We played on the patio of a small club, right next to the Town Square. Again, we were received with great enthusiasm by a dancing audience. At the end of the night, the owner of the establishment said, "How is it that Canadians can play Ukrainian music better than Ukrainians?"

Наче зворушені піснею, трепетно миготіли зорі й задумливо випливав місяць, огортаючи голубим промінням далекі схили Альп. Хто збагне те єднання пісні з драсою весняної ночі? Пісня криє в собі нездоланну силу, вона народжує дружбу, повязує людей почуттями братерства й взаєморозуміння. Велика сила пісні спроможна ламати мури і рвати ланцюги неволі. Остерігайтеся цієї сили, владарі темряви й сваволі!

Іван Пільгук - **Пісню Снує Черемош** (повість), 1973

After our gig in Ternopil we were driven, late at night, to Burdiakivtsi, about an hour away. On our way there, we passed through the town Trembolianka, the namesake of a popular fiddle tune. Some of you may have heard the tune on the Ukrainian record released by Al Cherney. In Edmonton, Festival City Fiddlers and the Kubasonics have also played this tune.

As we approached our destination, I became concerned when our driver began to regularly turn off his main headlights to respond to an electrical problem with the van. Parking lights and lights of drivers in front of us lit our way. Fortunately, we arrived safely to a darkened community, as a major s storm had caused broad power outages. We were all very tired, so quickly made arrangements for sleep at our host's home.

TO BE CONTINUED IN NEXT MONTH'S ISSUE OF PROMIN

Поезія Poetry

Пісня

Спи, моя доню, спи, засипай!
Я заспіваю про дивний край
Любо та тихо там всі живуть,
Пташки співають, квіти цвітуть,
Річка, мов срібло, в лузі біжить,
Хмара заходить - грім не гримить,
Діти не плачуть, бідних нема,
Там усе літо, а в нас зима...
Мамо, вже годі, більш не співай,
Краще поїдем зараз в той край!
- Очі закриєш, міцно заснеш -
Зараз, мов пташка, туди полинеш...

Одарка Романова

Моя Україна

Моя Україна — в легендах.
Моя Україна — в казках.
Моя Україна — легенда,
Волошка у житніх полях.

Бачу Її такою
Крізь душі своєї вікно.
Бачу Її, якої,
Люди кажуть, немає давно.

Світлана Кузьменко

Коли душу наповнює біль,
коли від смутку вже місця не маю,
Я до друга в ліс іду, в лісі розради шукаю.

Ти один, зелений друже, мене зрозумієш,
своїм тихим милим шумом ти мій біль розвієш.
Твої крони від негоди уже почорніли,
мої коси від горя-лиха давно посивіли.

Заспівай же як в дитинстві, скажи мені казку,
скажи мені, любий друже, чого душі тяжко?
Чи від того, що на світі марно від свій прожила
і нічого хорошого не зробила тобі я?
А, може, що ти був свідком, як тут умирали,
як юниє мої друзі голови тут клали?

Молодії та хороші навіть не кохали,
дуже рано в сиру землю вони полягали.
Поросло усе травою і сліду немає,
і не знає стара мати, де син спочиває.

Його мила, голубка-сива, й досі споминає,
..ішла б поплакать на могилу, та куда не знає.
Чи у полі, чи у лісі його схоронили
і чим його оченята карії накрили?

Тож скажи, друже зелений, де його шукати?
Щоб припасти до могили, свій біль передати.
Стрепенувсь столітній дуб, вітами гойдає
і на мої слова-тугу він відповідає,

„Не журися, що для мене нічо не зробила,
ти ж за мною на чужині плакала, тужила...
А тепер живеш зі мною, то радій мною.
І не дружи більш ніколи з гіркою нудьгою.
Ти живеш на рідній землі, п'єш воду з криниці,
слухаєш спів солов'я рано на зірниці,
весною ти садиш квіти, літом полуниці збираєш,
ходиш у ліс збирать гриби... Чого ще ти бажаєш?
Радій, що живеш в цім раї, не хнич, схаменися!
А за своїх юних друзів Богу помолися."

Янковська Федора Федотівна

Poetic translations by Svitlana Kuzmenko
Поетичні переклади Світлана Кузьменко

If I can stop one Heart from breaking
I shall not live in vain.
If I can ease one Life the Aching
Or cool one Pain

Or help one fainting Robin
Unto his Nest again
I shall not live in Vain.

Emily Dickinson

Якщо я зможу зупинити розбиття одного серця,
Я не проживу даремно.
Якщо я зможу облегшити скорботу
одного життя,
Чи остудити один біль,
Чи допомогти одній запамороченій вільшанці,
Знову потрапити в її гніздо,
Я проживу недаремно.

З Емілі Дікінсон

Erosion

It took the sea a thousand years
A thousand years to trace
The granite features of this cliff,
In crag and scarp and base.

It took the sea an hour one night,
An hour of storm to place
The sculpture of these granite seams
Upon a woman's face.

E. G. Pratt - Canadian poet

Ерозія

Море дало тисячу літ,
Тисячу літ, щоб вирізьбити
У граніті особливості цієї скелі,
У стрімчакові, ескарпі, основі.

Море дало годину одної ночі,
Годину шторму, аби покласти
Різьбу цих гранітних рубців,
На обличчя жінки.

Е. Дж. Пратт - канадський поет

The Need for Roots

If all of us
Who needs roots
Start digging
At the same time

There just aren't
Going to be enough spades
To go around

Raymond Souster - Canadian poet

Потреба коріння

Якщо усі ми,
Хто шукає свого коріння,
Почнемо його відкопувати
У той самий час, -

Тоді просто
забракне на всіх
Заступів.

Раймонд Соустер - канадський поет

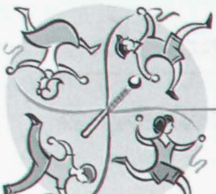

For Our Children
Нашим Дітям

ЧАРІВНА СОПІЛКА

Вирізав я із верби
Рівну-рівну гілку.
З неї я зробив собі
Чарівну сопілку.

Гей, сопілко, грай та грай
Коломейку, другу,
Хай нас чує водограй
Та й уся округа.

Наша пісня задзвенить
В дружнім хороводі.
Наша пісня полетить
Понад гори й води.

І знайде собі вона
Друзів-побратимів.
Щиру пісеньку щодня
Друзям я нестиму.

Іван Чопей

РАЙСЬКА ПТИЦЯ

Ви дітки напевно вже чули про ту таємничу загадочку пташку, що її називають райською птицею. Звичайно знайти її не легка справа, але може бути і де живе. Одно є певне, що та пташка є незвичайна, особливо чарівно гарна і приваблива. Отже не мусить бути тільки малесенький колібр, бо лише він може бути такий чарівний для людського ока.

Чарівний колібр, не наче велитенський метелик, що грає різними кольорами, тремтить в повітрю райдугами і що найважнійше він єдиний, що може летіти своїми крильцями взад і вперед.

Кольори райдуги, це ті кольори, що чарують і приваблюють людину до цієї пташки. Вони миготять мережками, приваблюють людське око і ти мимоволі усміхнешся. Бо тільки усміхом можна привітати цю невеличку райську пташку. Поживою цієї райської пташки це солодкий мед, той мед, який збирають з цвітів бджоли. Довжезний тонесенький дзьобик він вкадає в середину цвіту і так живиться. Інколи він теж і зловить малесеньку мушку, бо це у нього вже така звичка. І малесенький колібер не любить шкідників і як зловить з'їсть.

Колібер теж навесні розводить свої манюсінькі пташенята. При помочі павутинки і розведе собі маленьке гніздечко і там безумовно поставить два малесенькі яєчка, а коли їх колібра висидить зараз приходять малесенькі колібрі на світ.

Колібри є мешканцями всієї Америки, північної і полудневої. Але тому що вони малесенькі, вони радше перебувають в тепліших районах нашого континенту. Щоб його побачити, треба вибрати собі гарну погоду і тоді поблукати очима між квіти. Там ви його й знайдете, як він стоїть в повітрю і дрібонить своїми різноцвітними крильцями. Коли зумієте їх побачити то й ви погодитеся назвати цього чудового колібра райського птицею . . .

ЗИМА ЙДЕ

Слова й муз. Є. Вавринюка
Форт. супр. С. Яременка

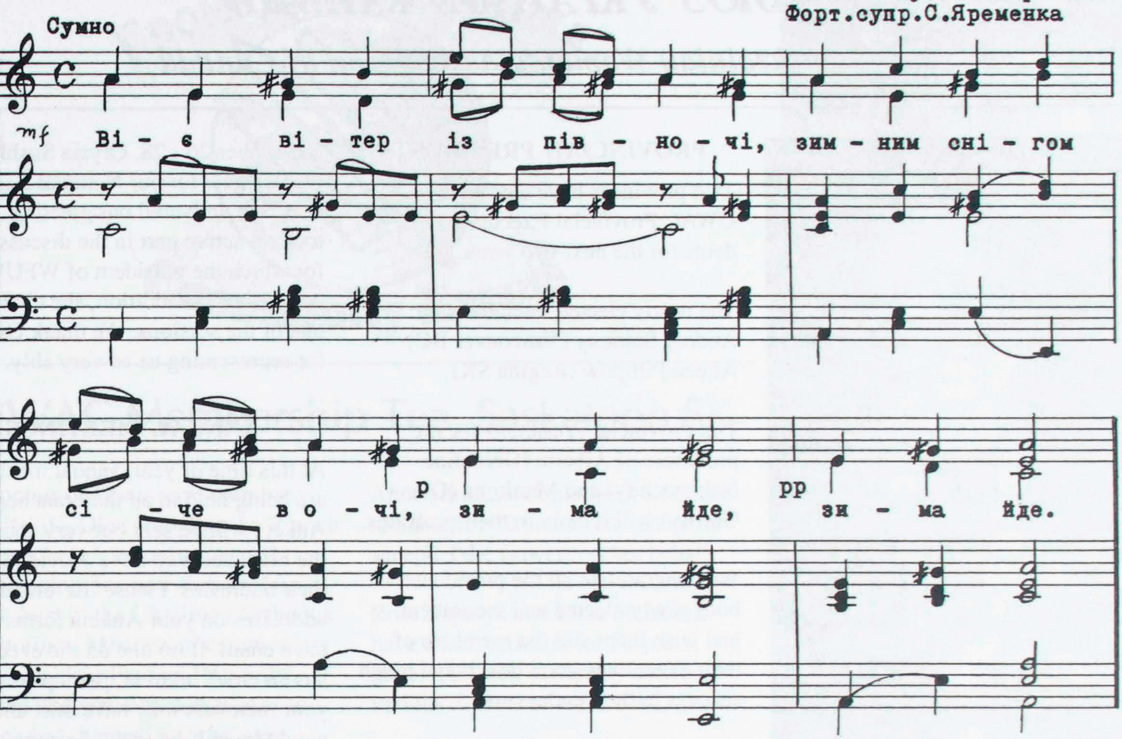

1. Віє вітер із півночі,
зимним снігом січе очі.
Зима йде, зима йде.

2. Пташки в вирій відлетіли,
А звірята посумніли.
Зима йде, зима йде.

3. Вже ведмеді поховались,
І в зимовий сон поклались.
Зима йде, зима йде.

4. Тисне сильно морозище,
І холодний вітер свище.
Зима йде, зима йде.

5. Стави й ріки льодом вкрились,
Риба в воді засмутилась.
Зима йде, зима йде.

6. Гей ви, хлопці, ви, дівчата,
Беріть лижви і санчата.
Зима йде, зима йде.

7. Гей, на лід, на сніг гуляти!
Гей, нема чого чекати,
Бо прийшла вже зима.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Zennia Yuzik
National UWAC President

NEWSLETTERS AND REPORTS

We are asking that newsletters be read at your branch meetings. The Promin Reports should be read at your meetings as well, if you have access to a copy. These bulletins contain information that each branch member needs to hear.

CONSTITUTION

We have sent out copies of the current Constitution to all branches, Provincial Presidents, and Committee members. Any branch, after reviewing the constitution, should send any suggestions they wish to offer to their Committee member before March 31, 2009. A letter to each Committee member was included in their package.

PROVINCIAL PRESIDENTS

Two provinces have elected new UWAC Provincial Executive Presidents for the next two years.

The newly elected members are:
Audrey Sojonky (Vancouver BC)
Aileen Pillipow (Regina SK)

The Provincial Presidents for the provinces of Alberta (Geraldine Nakonechny) and Manitoba (Olena Garrity) will remain in their positions.

We congratulate all the presidents, both newly elected and incumbent, and wish them and the members of their executives good health and much success in their endeavors.

CONVENTIONS

Provincial CYC Conventions were held in three jurisdictions this fall, and I was privileged to attend each one. The Eastern Convention was held on October 4-5 in Toronto. Saskatchewan held theirs on October 24-25, and the Manitoba convention was held on November 4.

Each convention had a different theme, and each one was relevant to all our component organizations. The sessions produced interesting discussions which resulted in fruitful deliberations. I thank each Provincial CYC Executive for organizing these successful meetings, and I thank everyone for their warm hospitality.

WORLD FEDERATION OF UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS

The Annual General Meeting of WFUWO was held in Toronto on September 26 - 28. Orysia Sushko was the delegate for our National Executive. She delivered our greeting, and took an active part in the discussions, for which the president of WFUWO thanked us. In addition, she chaired one of the sessions. We thank Orysia for representing us so very ably.

ANNUAL MEETINGS

At this time of year, annual meetings are being held in all the branches. The Ankety will be sent out very shortly to the branches who have provided us their addresses. Please list email addresses on your Anketa forms if you have email. If no one on the executive has an email address, perhaps one of your members may have one, and would be willing to be the contact person for the executive. All correspondence will be sent by regular mail to the branches who do not have access to a computer.

PROMIN

The 50th Anniversary of Promin will be celebrated in 2010. Each branch should begin making plans on how they will honour this milestone. Our executive supports the resolutions made at both the Eastern and Manitoba conventions, which urge all members to subscribe to Promin. Perhaps one of the Anniversary events could be to reach the goal of 100% member subscription in the year 2010.

Громадська Хроніка
Community Events

UWAC Membership Tea, Saskatoon SK

To honour our long-term members, the UWAC, Olha Kobylianska Branch once again celebrated an annual Membership Tea on February 10, 2008, held in the Ukrainian Orthodox Auditorium. Mistress of ceremonies, Vice-president Patricia Hawryliw, greeted and welcomed everyone to the tea and thanked all who were involved in organizing this memorable event. Rev. Taras Makowsky led us in prayer before we enjoyed a delicious lunch prepared by the Tea and Lunch Committee.

Alicia Klopoushak, Branch President, greeted everyone and thanked the honourees for their many hours of dedicated work. Cec Kachkowsky brought greetings on behalf of National President Zennia Yuzik.

Recognition of members was presented by dobr. Joanne Makowsky, Alicia Klopoushak, Vicki Rak and Lily Herman. A short biography of each honouree was read and they were presented with roses and a certificate from the National Executive. The following members were honoured:

Mary Harbus and Olga Hawrysh, each for 75 years service. Regretfully, neither were able to attend.

Anne Hluchaniuk has been a faithful member for 70 years. Her daughter accepted the flowers on her behalf.

Rose Sopatyk and Elsie Stefaniuk have been members for 50 years, and have both been extremely active in various aspects of the UWAC.

Vera Webster and Lena Syrnyk were recognized for 40 years of faithful services. Vera also serves on the church council.

New members were introduced with a hearty welcome and presented with flowers and the UWAC Constitution. They are: Remma Chagonova, Tanya Kolodziejski, Audrey Slowski, Becky Wallis and Iris Wood.

A delicious dessert concluded our celebration. The M.C. once again thanked everyone for participating in this festive occasion. She thanked the honourees for their dedicated time and effort in promoting our culture and observing the goals and objectives as set out for us in our UWAC.

Submitted by Rose Sopatyk with a donation of $50 from UWAC, Olha Kobylianska Branch

Dobr. Joanne Makowsky, Rose Sopatyk, Vicki Rak, Alicia Klopoushak, Pat Hawryliw

Dobr. Joanne Makowsky, Vera Webster, Vicki Rak

Alicia Klopoushak, Dobr. Joanne Makowsky, Elsie Stefaniuk

Святкування 1020 річниці хрещення Руси-України

Як щороку в неділю 17 серпня 2008 р. сонце світило чудово, повітря було легке й пахуче. У церкві св. ап. Андрія Первозванного, що на вул. Дюпонт в Торонті, отець Юрій Гнатів при численній участі вірних відслужив урочисту Службу Божу.

Після Служби Божої на площі перед церквою відслужено спеціяльний Молебень, присвячений події, котра відбулася 1020 літ тому назад — хрещення Руси-України князем Володимиром Великим.

Ця подія — це величезний наріжний камінь в історії нашого народу. Україна прийняла християнську віру з Візантії, найбільш могутньої в тому часі держави світу. Сповнилось пророцтво св. ап. Андрія Первозванного.

Чудово співав церковний хор під проводом народної артистки з України Віри Мартиненко. Треба підкреслити, що милозвучність співу була підкріплена хористами з сусідніх братніх парафій — з Катедри св. Володимира то Собору св. Димитрія. Також прибули на цю врочистість численні члени тих парафій, як також з парафії св. Анни.

Після Молебня, посвячення води та квітів, а також змістової повчаючої доповіді о. Юрія Гнатіва, всі присутні перейшли до церковної салі, де відбулась відповідна програма.

Пані з сестрицтва св. Софії під проводом Валентини Овдій приготували смачний обід.

Ведуча програми Марта Цехош, довголітня заступниця Голови громади, заслужена культурно-освітня референтка Управи, гарно привітала присутніх. У своєму слові підкреслила значення події, котра відбулася більше як 1000 літ тому назад.

Вона також пригадала трагічну сторінку нашої історії — голодомор-ґеноцид українського народу 1932-33 років.

Поетичні рядки вірша В. Овдій, члена Управи церкви, присвячені хрещенню Русі-України, перенесли нас в ті далекі часи, коли Україна була незалежною, могутньою державою. Також доповідь п. Валентини про хрещення Руси-України, його значення для минулого й сучасного нашого народу була змістовою, патріотичною.

Ведуча Марта Цекош тепло подякувала доповідачці. Після цього відбувся гарний концерт. Віра Мартиненко з великою майстерністю заспівала декілька пісень: „Слава Володимирові", „Не співають рано-вранці в саду солов'ї"...

Бандурист Борис Остап'єнко (член капелі бандуристів під проводом Віктора Мішалова) заграв на бандурі кілька милозвучних мелодій.

Молоденька співачка Даринка Овдій (внучка Валі Овдій) чудово заспівала віночок українських пісень, а Данилко Кійко заграв на акордеоні мелодії, котрі мабуть усім присутнім припали до серця, навіяли радість і тугу на душі за далеким рідним краєм, бо мелодійна пісня є ніби душею народу.

„Многая літа" дзвінко, з піднесенням заспівали усі присутнім двом паням Надії Кійко та Поліні Карпій, котрі власне в цей день святкували своє 90-ліття. Їхня життєрадісність і бадьорість захоплювала усіх. Ювілянтки радісно усміхалися і дякували усім.

На закінчення виступив відомий діяч культури при Катедрі св. Володимира Петро Шкурка. Свою співучо-декляматорську поему „Володимир-Хреститель" на слова Інаса Омеляненка, музику Бориса Дніпрового, Лауреата Шевченківської медалі від КУК, присвятив він тим усім, котрі 90 літ тому відновили Святу Українську Православну церкву в Канаді, для неї тяжко працювали, щоб вона жила і розвивалася. Нехай ця Церква буде безсмертною, нехай пам'ять про її засновників і творців ніколи не згасне.

Отець Юрій Гнатів провів вдячну молитву.

Євгенія Мельничук

⌘ ⌘ ⌘

Доповідь,виголошена на святкуванні 1020 ліття хрещення України-Руси в церкві св. Андрія Первозванного

Сьогодні ми святкуємо найвизначнішу подію в житті українського народу — 1020-ліття хрещення Руси-України. Християнство з'явилося на українських землях ще задовго до Володимирового хрещення, бо цьому сприяла місійна діяльність апостола Андрія Первозванного. Подорожуючи, св. ап. Андрій заночував на березі Дніпра під горою. Вставши рано і вийшовши на гору, він промовив: „Дивіться, на цих горах Божа благодать! Тут буде побудоване велике місто, де буде багато церков і тут житиме великий народ, який за свою віру багато страждатиме і тільки віра в Бога збереже цей народ!"

Це були початки християнства і, коли прийшов Володимир Великий в 988 році, перші християни хрестились у Києві в Дніпрі.

Деякі історичні довідники пишуть, що Володимир Великий не хотів залежності від греків, що підкорялись Візантійській імперії (імперія — це завжди насилля) і священики були висвячені болгарською незалежною самостійною церквою. І тільки через декілька століть церква Київської Руси була підпорядкована Константинополю, а в 17 ст. за золото і хутро перекуплена Російською Православною Церквою.

Тому вивчати і знати історію нашої Батьківщини — це дорога до істини, до української ідентичності, до національної свідомості! Це та правда, яку нам треба знати і яка є запорукою незмертвіння національного духу. Російська Православна Церква уже понад 300 років приносила і дальше приносить велике зло і шкоду українському народові. Бо до цих пір московський патріарх і його слуги випотрошують іменем Бога українську душу! Адже після 3-х століть сповідань і причащання такими священиками, що були знаряддям „третьєго отдєлєнія" (КГБ), вмерла душа нації і перетворилася на зборище „хахлов" і „малоросов."

Хтось скаже, що я заходжу в конфлікт з Богом, але і всі інші народи на протязі історії теж хотіли вискочити з-під ярма чужої церкви, як засобу національного, духовного і соціального поневолення.

Тому, прийнявши християнство, Володимир Великий думав найперше за розквіт України-Руси з допомогою християнства і віри до Всевишнього. Тому так прагне Президент України Віктор Ющенко об'єднати всі українські церкви в єдину помісну українську церкву, де її призначення — бути будівничим українського національного духу, рушієм і помічником нашого народу, і щоб наша церква мала свій центр усіх церков на святих київських горах, і щоб не московські владики господарювали в українських святинях, а наша національна церква.

До знищення української мови, української церкви та української ідентичності разом з російською комуністичною імперією приклала багато зусиль і РПЦ. Ні один священик РПЦ не загинув наглою голодною смертю, як мільйони українців та тисячі розстріляних, замордованих українських священкиків. І в 70-ту річницю Голодомору пропоную пом'янути всіх замучених голодною смертю хвилиною мовчання. Сьогодні ми бачимо російський гегемонізм і прагнення повернення до імперії — це військова агресія в незалежну Грузію, де під російськими бомбами гинуло мирне населення. І російська загроза висить над Україною, бо українська державність і українська самостійність Росії не вигідні, бо вона не може не панувати над українським народом, бо сприймає український народ тільки за бидло, яке повинне служити не самому собі, а „старшему брату."

Але Росія забула, що тепер не 19 і не 20 ст., а 21, і демократичний світ не допустить російської агресії до незалежних держав.

І ми знаємо, що майбутнє нашого народу в молодому поколінні, бо дух свободи і волі в народу ще не вмер.

Ми ні на кого походу не робимо, війною не йдемо, а тільки будуємо власну хату і щастя українського народу. А той, хто прийде з мечем, від меча і загине.

І хочу закінчити письмом ап. Павла: „Один бо є Бог і один посередник між Богом та людьми — людина Ісус Христос, що дав самого себе на викуп всіх."

Слава Україні!

Валентина Овдій,
голова Сестрицтва,
член Управи Церкви св. Андрія Первозванного

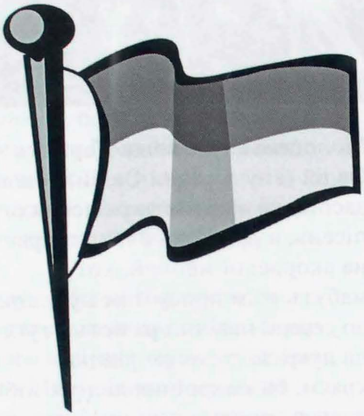

RELIABILITY Since 1973

athens printing

COMPLETE IN HOUSE SERVICES

From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS
- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

GLORIA FERBEY
Recipient of the Hetman Award in Edmonton

В неділю 5 жовтня 2008 р. в Домі Української Молоді Едмонтонська громада відзначила своїх заслужених громадян на бенкеті. Велике число гостей, родини і приятелі та активні члени різних організацій взяли участь у дуже вдалому і приємному вечорі.

В-пов. п-ні Мирослава Фербей була номінована на нагороду від імені СУК-Едмонтонський відділ. Вона, як вихованка зі родини священика вже з молодих літ брала участь в церковному і світському житті української громади Едмонтону. Тут майже неможливо вичислити всіх її заслуг, але одною я особливо була завжди захоплена. Це статуя "Мадонни" (The Madonna of the Wheat), яка від 1981 р. стоїть на почеснім місці біля нашої міської ради. Ця статуя зображає молоду, прегарну дівчину зі снопом пшениці - скромна, але велична. Цей проект започаткувала п-ні Мирослава Фербей і залишиться як чудова пам'ятка про неї, не тільки для її дітей і внуків, але для нас усіх.

Пані Фербей одержала відзначення за 25, а потім 50 років як активна членка СУК. Вона номінована почесною головою нашого відділу. В 2005 р. п-ні Мирослава була відзначена як одна із 100 визначних українських жінок 20-го століття.

Gloria has been an active member of the Ukrainian Self-reliance League of Canada since 1944, belonging to the Canadian Ukrainian Youth Association and serving as Provincial President in 1953. She was editor of its journal for three years, choreographed Ukrainian dances for CUYA concerts, and served as a Sunday School teacher. In her fifty-eight years as a member of the Ukrainian Women's Association of Canada she has held numerous executive positions at the local and provincial levels. She belonged to Church choirs in Vegreville and Edmonton from 1944 - 1980. She is an Honourary life member of St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral, preparing 'prosfora' for its liturgical services for over ten years. She is an expert weaver and has taught Ukrainian weaving to seniors as well as paska-making to children in the Ukrainian bilingual program and prosfora-making to Ukrainian youth. For many years she was involved in the Ukrainian Pavilion at Heritage Days. Gloria has spoken publicly at innumerable events and is a capable writer, composing both the history of the Ukrainian Women's Association of Canada, Alberta and her Branch's history 1976-2001.

Gloria has been President of the Ukrainian Weavers' Guild (1995-1997). She was a member of the Commemorative Monument Committee (Ukrainian Pioneer Monument) unveiled at the Legislative Grounds in 1993. She has contributed time and money to international projects to benefit Ukraine, including the translation of manuals into Ukrainian for nurses in Ukraine, supplying an artificial limb to a young Ukrainian woman, Project Lubov which benefits orphans in Ukraine, serving on the committee for Project 'Slookh' which funds programs for the hearing-impaired children of Ukraine, and donating to the Sokal Scholarship Fund for students in Ukraine. Gloria has been a patron and member of St. John's Institute for years and is a generous contributor to the CYC Foundation.

Gloria is the Cultural Arts Convener for the National Executive of the UWAC. Always coming up with interesting ideas - be it to place a time capsule commemorating Ukraine's Millennium of Christianity, or creating the Ukrainian Children's Story Theatre, or developing strategies to ensure the organizational growth of our parish - you can count on her creativity.

Найбільше щастя для організації - це є мати членів, які вміють заохочувати інших до праці. Цей талант має п-ні Фербей. Вона вміє зорганізувати членкинь - чи до базару, чи до збору фондів на добродійні цілі. Ми радо годимося стати до помочі - бо вона перша починає, з нами ввесь час працює і остання кінчає працю.

Від нас усіх, дорога і мила п-ні Славцю, бажаємо Вам Божого благословення і здоров'я, щоб ще довго працювати на культурній ниві. На многії літа!

Ольга Логвиненко
Референт до Променя

Celebrating Women - A Time to be Honoured

Front row L to R: Manitoba members of UWAC - Anne Ostry, Valentina Mulyk-Lutzyk, Anna Shewel, Dobr. Halyna Teterenko, Maria Zajcew
2nd row L to R: Alana Chernecki, Valentina Noseworthy, Emily Bazylo, Olena Garrity, Sonja Bejzyk, Olga Kowalchuk, Myrtle Horbay

The Provincial Council of Women of Manitoba Inc. (PCWM) held a "Celebrating Women" evening at Khartum Shrine House in Winnipeg on July 9, 2008. The celebration honoured individual and federate members for their service to the community. The Manitoba Provincial Executive of the UWAC was very pleased to be one of the two federate organizations honoured that evening along with four individual members. Mrs. Olena Garrity, UWAC Manitoba Provincial President, was presented with a beautiful engraved vase on behalf of all UWAC members in Manitoba, by PCWM Inc. President Maxine Balbon.

Beverley Watson, host of "The Weekend Show" on CBC Radio, emceed the evening and introduced the UWAC Manitoba Provincial Executive before presenting Mrs. Garrity with the award. Her words of introduction were also printed in a beautiful program featuring a cover illustrating the artwork, "Fabrics of the Nation", designed by Alberta UWAC member and "Celebrating Women" artist Larisa Sembaliuk Cheladyn.

In her introduction, Ms. Watson explained that the UWAC was officially organized on December 26, 1926 in Saskatoon, and now comprises approximately 2,500 members in 100 branches across Canada. She also stated that the work of our UWAC Manitoba reflects issues addressed by the Provincial Council of Women, i.e:

- Women's issues - equality, shelters, living conditions
- Support and assistance to sister organizations
- Outreach to the community
- Support to Habitat for Humanity
- Aid to orphanages in Ukraine and Third World countries
- Human trafficking

She also added that, in addition to community service projects, the UWAC:

- Supports the Ukrainian Orthodox Church of Canada
- Assists the UWAC National Executive with conferences and conventions
- Represents its members in special events
- Encourages branches to continue and further develop community service and outreach projects

Many UWAC members were in attendance and were given a hearty round of applause after being asked to stand and be acknowledged. Each member felt pride in belonging to the UWAC and in being federate members of the Provincial Council of Women.

Several other organizations and individuals were honoured during this very pleasant evening. Entertainment was provided by piper Barbara Wipf, pianist Donna Greaves, vocalist Rebekah Jones, and guitarist Maj. Karen Hoeft. A delicious array of refreshments and hors d'oeuvres were enjoyed by all, along with the many door prizes and silent auction purchases. Sponsors were recognized for their support of the evening, and the UWAC Manitoba Provincial Executive was warmly thanked for being a sponsor in the Bronze category.

The evening was successful for the Provincial Council of Women of Manitoba and most enjoyable for members of our UWAC. We look forward to continued cooperation and support between these two important women's organizations in Manitoba and Canada. May God continue to bless us all with strong vision and energy, definitive leadership, and growing membership.

Submitted by
Valentina Noseworthy

Час відзначення і вшанування жінок

Манітобська Провінційна Жіноча Рада 9 липня 2008 року відсвяткувала "Відзначення жінок", що відбулося у "Хартум Шрайн" у Вінніпезі. Вшановувалися як індивідуальні особи, так і члени такого служіння своїй спільноті. Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади мала честь і була щаслива бути одним із федеративних членів організації, яка була відзначена цього вечора разом з чотирма іншими індивідуальними членами організації. Пані Олена Ґерриті, Голова Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади в імені членів Союзу Українок Манітобської провінції отримала чудову гравіровану вазу, яку вручила президент Манітобської Провінційної Жіночої Ради пані Махин Балбон.

П-ні Беверлі Ватсон від СБС радіо-програми "Weekend Show" (радіо-програми "Вікенд шов"), яка була ведучою програми цього вечора, перед тим ніж вручити нагороду п-ні Ґерриті, ознайомила присутніх з Манітобською Провінційною Екзекутивою Союзу Українок Канади. Ці слова також були надруковані в прекрасно оформленій програмовій книжечці, праці рук членки СУК Альберти "Національне мереживо" і "Вшанування жінок" художницею Ларисою Цимбалюк-Челадин.

У своєму вступному слові п-ні Ватсон пояснила, що офіційно Союз Українок Канади був організований 26 грудня 1926 року в Саскатуні, провінції Саскачеван, і на сьогоднішній день має понад 100 відділів по Канаді й приблизно 2500 членів. Вона також підкреслила, що праця, яку виконує Союз Українок Канади Манітоби в багато дечому подібна до праці Провінційної Жіночої Ради. Наприклад, жіночі справи-рівноправ'я, притулок, життєві умови, зв'язок з суспільством, підтримка будівництва житла для малозабезпечених, допомога сиротинцям в Україні і країнам третього світу, виступ проти рабської торгівлі людьми. Крім цих додаткові проекти, такі як підтримка Української Православної Церкви в Канаді, допомога Крайовій Управі в проведенні з'їздів і конференцій, репрезентація свого членства на різноманітних оказіях, заохочення своїх членів і надалі продовжувати службу громаді до участі в різноманітних громадських проектах.

Цього вечора багато членок Союзу Українок Канади були присутні на цьому святкуванні і були оплесками тепло привітані, після того як п-ні Ґерриті попросила, щоб вони стали зі своїх місць і вона індивідуально представила кожну членку. Кожна з них в цей час була горда бути членкою Союзу Українок Канади і внести свій вклад як Союзу Українок Канади, будучи федеративним членом організації-посестри - до Провінційної Жіночої Ради.

Інші нагороджені цього вечора - це Елейн Луїз, представниця клініки Здоров'я жінок, колишній президент Манітобської Провінційної Жіночої Ради, яка невтомно працювала, підтримуючи скривджених жінок, жінок мистецтва, жінок іммігранток - а також в справах збереження навколишнього середовища; Пеґґі Баркер, котра є фахівцем у справах економіки і праці зі Споживчою Асоціяцією Канади, допомагала в оформленні цих справ у вигляді резолюцій Манітобської Провінційної Жіночої Ради; Мурдина Бравнлі, колишній президент СВВ і представниця до Крайової Жіночої Ради; Донна Май Йео, колишня президент СВВ і голова комітету зв'язків та членства Манітобської Провінційної Жіночої Ради, вона також член-засновниця клюбу Альтруза і багаторічна координатор служби, відомої під назвою "вибирай і бери-собі-забавку".

Вечір був надзвичайно приємний з перекускою, розігравкою призів як грошезбірка і розважальною програмою, учасниками якої були трубач Варвара Випф, піаністка Донна Ґрівес, вокалістка Ребека Джонс і гітарист Керен Гоеф. Спонсори також дістали належне признання, серед яких і бронзовий спонсор - Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади. Надіємось і віримо, що така співпраця і підтримка між двома нашими організаціями в Манітобі і Канаді буде продовжуватися.

Нехай Бог благословить їх обох доброю візією, міцним та мудрим проводом і відданим членством.

Валентина Нозворті,
член Манітобської
Провінційної Екзекутиви
Союзу Українок Канади

UWAC, St. Olha branch, Vernon BC hosts special guests

Recipients of Hramotas L to R: Helen Tkachuk - 41 years, Pauline Kindrachuk - 58 years, Sophia Kniaz - 53 years, Mary Demko - 37 years, Mary Sokol - 70 years, Gail Chez - 28 years | Recipients not in photo - Anne Mechalski - 39 years, Mary Soroka - 56 years, Dorothy Panchuk - 73 years, Ann Buyar - 61 years

L to R front: Liz Lyne, Zennia Yusick, Very Rev. Isador Woronchak, Dobr. Diane Woronchak, Sophia Kniaz | L to R back: Andrea Malysh, Ann Malysh, Pauline Kindrachuk, Mary Demko, Mary Sokol, Gail Chez, Sonya Jaskiw, Helen Tkachuk

On June 5, 2008 our UWAC St. Olha Branch in Vernon BC hosted our National President Zennia Yusick and Provincial President Liz Lyne. They were presented with corsages by our president Sophia Kniaz and vice-president Penny Arnott.

Sophia commenced the program by welcoming both presidents, members and guests. After Rev. Isador Woronchak led us in prayer Provincial President Liz Lyne most eloquently introduced Zennia to us.

Zennia spoke of the beginnings of women's groups in 1923 in Winnipeg. The first conference of Ukrainian Women in Canada took place in Saskatchewan on December 26, 1926. Olha Kobylanska Branch in Saskatoon was the forefront of the UWAC. The leading women were Savella Stecheshen, Maria Manduke, Daria Yanda, Lena Sluzar and others. She sposke of the enthusiasm of the first members and how this enthusiasm was passed down through to the younger generations in hopes of attracting new members.

Our UWAC has many accomplishments and mandates such as the Ukrainian Museum in Saskatoon, along with a great desire to preserve and promote our Ukrainian Culture and Heritage. Branches of UWAC across Canada have been the glue that kept the Ukrainian women connected no matter where they lived. Conferences and Sobors over the years promoted kinship and friendship throughout the communities. Our main goal, she said, is to help the church financially (we must keep it breathing), help our youth within the church and fund cultural activities for our youth.

Zennia also spoke on "Why should we belong to the UWAC?" There is a very interesting article in the October 1994 Promin by Karla Kozak on this topic. Karla does not have Ukrainian roots but was interested enough in the culture, traditions and heritage to join our Association. She is a tremendous asset to our groups.

In conclusion Zennia expressed her gratitude to our branch for making it possible to meet and spend some time with us. Our branch president Sophia thanked our guest for a most enjoyable and informative talk.

Following this, Hramotas were presented to some of our members. Gail Chez and Pauline Kindrachuk read a short biography of each recipient as they approached our National President to receive their certificate. (One of the recipients, Ann Buyar was later presented with her hramota in the hospital by Zennia).

After the presentation a delicious lunch of hor'deurves, angel cake with strawberries, tea and coffee were served. Sophia thanked everyone for attending. We were all very honoured and happy to have met our National President, which really gave us a 'boost' of enthusiasm to keep going.

Father Woronchak concluded our afternoon with a prayer.

Submitted by Pauline Kindrachuk,
Promin Convener
with a donation of $100 from the
UWAC, St. Olha branch

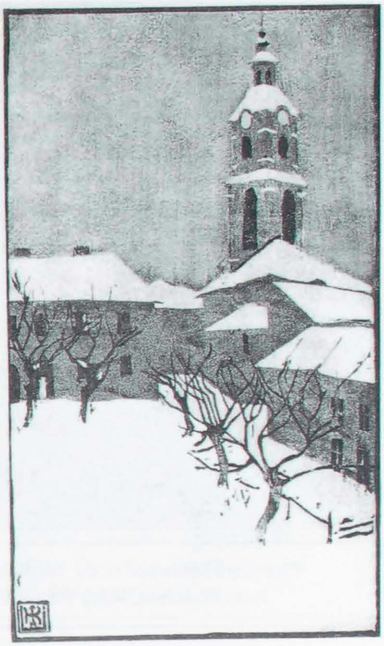

Annual Membership Dinner
UWAC, Edmonton

Наша Річна Членська Вечеря відбулася 4 червня 2008 в катедральній залі при великій участі членів, духовенства та шановних гостей.

Головною точкою вечора було відмічення членкинь з осягненням їхніх 50-тих І 25-тих рокіб праці для Союзу.

Members honoured at the Members' Dinner were:

Mrs. Julia Elaschuk and Mrs. Nadia Opry for 25 years of membership and Mrs. Mary Plawiuk and Katherine Yereniuk for 50 years of membership in the UWAC.

Як пишеться в поемі "Літа летять":

Летять роки в міжзоряний простір
Але душа про це нехай не знає!
І хай так буде ще багато літ
Нехай бадьорість Ваша не згасає!

Хай доля відсипа Вам ще сповна
І радости й наснаги і здоров'я
Нехай в душі завжди цвіте весна
І серце зігрівається любов'ю!
На многії літа!

Про кожну членкиню коротко розказали інша членкиня і в цей спосіб ми могли побачити, який великий внесок кожна з них зробила у спільну скарбницю нашої організації.

Mistress of Ceremonies was Iris Zwozdesky-Ciona, who did an amazing job of running the program. She makes it seem so effortless, when in fact so much depends on how successful the evening is, on the "hospodynia".

Rt. Rev. Fr. Stephan Semotiuk opened the evening with prayers followed by greetings from Leona Faryna-Bridges, our Branch President and Mr. Paul Gerrick, a Board Member of St. John's Cathedral.

The keynote speaker was Mrs. Oryssia Lennie, Deputy Minister of Western Economic Diversification, who was introduced by Mrs. Christina Zwozdesky, our Membership Chair. Mrs. Lennie's speech was fascinating. I was impressed by her sincerity and lack of self-importance for someone who really is an outstanding woman.

During the evening two very talented young ladies entertained guests with a

Members honoured at the Members' Dinner held June 4, 2008: (L to R) Julia Elaschuk, Mary Plawiuk, Katherine Yereniuk, Nadia Opyr.

musical selection. We look forward to hearing Alexander and Justine Melnychuk again soon.

Це був дуже приємний вечір - смачна вечеря, цікаві друзі при столі - що створило приємну атмосферу.

Introduction of Keynote Speaker, Mrs. Oryssia Lennie

Мені надзвичайно приємно представити нашу головну промовцю цього вечора - шановну пані Орисю Ленію. Між іншим, наша промовця не тільки професійна і видатна працівниця, але також дуже віддана дружина й мама, як і також активна добровільниця у громаді - і ще до того є членкою нашого Союзу від 1984-го року.

Mrs. Lennie was appointed Deputy Minister for Western Economic Diversification Canada on November 1, 1997, where she promotes the diversification of the western Canadian economy and advances the interests of the West in national economic policy. Her activities within the department include supporting the development of new and innovative technologies, expanding entrepreneurship, interesting in community economic development and undertaking research and advocacy initiatives.

Prior to this position, Oryssia worked for the Alberta government for 26 years, most recently as the Deputy Minister of Federal and Intergovernmental Affairs from 1990 to 1997. She had extensive involvement in constitutional and aboriginal constitutional negotiations as well as intergovernmental negotiations on social, economic international trade and internal trade policy.

If you ask Rys about her work, she is likely too humble to mention her involvement with the Constitution; her role in bringing the Charter of Rights and Freems and its amending formula to fruition; her selection as the official representing ALL provinces in the Meech Lake Accord discussions; or her leadership role in the provincial negations on the Charlottetown Accord - but I have heard her referred to in the inner circles as the "Mother of Confederation" - and she has played an incredibly pivotal role in the development of our province and our country as we know them today.

Вельмишановна Орися народилася в Едмонтоні та виросла в Андру, Альберта. Її батьки Николай й Василина Мельник також були активними учасниками в тій околиці і відзначені були за їхній труд і провідництво в українській громаді.

The daughter of Nicholas and Bessie Melnyk, Oryssia received her primary and secondary schooling in Andrew, Alberta. A graduate of the University of Alberta in Political Science, she has received numerous awards for her accomplishments, including the Lieutenant Governor's Gold Medal for Excellence in Public Service in 2002 and the YWCA Women of Distinction Award in 1997.

Oryssia and her husband Malcolm of 38 years have two sons: David, 30 who is training to be a firefighter, and Chris, who is currently enrolled at the Hartt School of Music of Connecticut in the music production and technology program.

Ladies and Gentlemen, please welcome our very accomplished guest and tonight's keynote speaker, Mrs. Oryssia Lennie.

Христя Звоздецька

Excerpts from Oryssia Lennie's presentation follow on next page

Oryssia Lennie, a member of the Ukrainian Women's Association, St. John's Cathedral Branch, Edmonton, was the guest speaker at the Annual Members' Dinner on June 4, 2008.

She was invited to speak about her current work as Deputy Minister of Western Economic Diversification Canada, a federal department headquartered in Edmonton. The department has the objective of supporting economic growth and diversification in the four western provinces and advancing the interests of the West in national economic policy.

In addition to describing the role that her department has played in building a stronger West in a stronger Canada, Oryssia spoke about the merits of a public service career and the tremendous opportunities available in government for women. She also related some of the rich and fulfilling experiences personal and professional, that she has personally had in her public service career which has spanned more than 37 years - 26 years with the Government of Alberta and 11 ½ years with the Government of Canada.

Her senior level federal involvement in activities supporting new and innovative technologies, entrepreneurship and community economic development and, before that, her extensive provincial involvement in constitutional negotiations, Aboriginal self-government, international trade missions, internal trade negotiations, and intergovernmental social and economic issues, have given her in-depth exposure to a wide range of public policy issues and challenges and have also provided her with many unique and memorable experiences, some of which she shared with the audience.

Following are excerpts from Oryssia's address:

Mrs. Oryssia Lennie, Deputy Minister, Western Economic Diversification - Keynote Speaker, with Rt. Rev. Fr. Stephan Semotiuk, Parish Priest of St. John's Cathedral in Edmonton

About the Work of Western Economic Diversification Canada (WD)

⌘ We use our budget -- $269M in 2008/2009 -- to work in partnership with provincial and municipal governments, universities and technical institutes, industry associations and not-for-profit groups involved in economic development, to implement initiatives that build a strong Western economy. We undertake a broad range of activities to grow and diversify the West's economy, and our funds leverage additional funding from other partners.

⌘ People often ask me why we need a department like mine when Alberta and the other Western provinces are doing so well, primarily from the sale of natural resources. My response is that the natural resources do not last forever, that the West has seen boom and bust cycles, and that we need to work towards a more diversified and sustainable economy. We need to add value to our traditional resource and manufacturing sectors; we need to create new economic strengths in sectors such as life sciences, environmental technologies, nanotechnology, and information and communications technology.

⌘ Let me illustrate with examples of some of the investments that Western Economic Diversification (or WD) has made in western Canada.

These include:

- $15 million in TEC Edmonton, the centre in the historic Bay building - now known as Enterprise Square, to provide lab and office space to help start-up companies convert their research into marketable products and services.

- $2.7 million to establish the Alberta Terrestrial Imaging Centre in Lethbridge, the only facility of its kind in Canada. The centre will be a source of satellite images for up to 70 research institutions across Canada.

- $10.5 million since 2001 to

INTERVAC in Saskatoon to improve the University of Saskatoon's ability to develop vaccines against emerging diseases.

- $4.5 million to the Composites Innovation Centre in Winnipeg to help them successfully develop materials for both the agricultural and manufacturing sectors, for example, developing lightweight low-cost parts for passenger jets.

- More than $4.8 million to help construct the Petroleum Technology Research Centre in Regina.

- A $30 million investment to construct a major container terminal at the Port of Prince Rupert. This will allow Canada, western Canada in particular, to gain better access to the markets in Asia. (Prince Rupert is 2 1/2 days closer by ship to China than any other North American port. With rising fuel costs, these 2 ½ days will gain more and more importance).

- A $33 million Community Economic Diversification Initiative to help communities in British Columbia ravaged by the Mountain Pine Beetle. This also includes funding for airport expansions in Kamloops, Kelowna and Prince George, the heart of Mountain Pine Beetle country.

- Since 2003, more than $1.5 billion in over 513 infrastructure projects in the West - upgrading sewers, water, and roads.

⌘ The vast majority of WD's work is in western Canada but we have had some international involvement as well. I think you would be interested in work that we undertook in Ukraine, as part of a CIDA project, to assist the Government of Ukraine in its economic reforms. In November 2006, I was invited to speak with Ukrainian officials in Kyiv about Canada's experience and successes with regional economic development. That was a very interesting discussion because regional economic development cannot be a centralized, top-down activity, but it became clear in our talks that the economic development experience of Ukraine was exactly that. The regional oblasts did not yet have the capacity or the learned skills to undertake regional economic development. As a result, the Government of Ukraine asked us to provide training, and in the spring of 2007, we sent over several members of our staff to provide training sessions in Kyiv, Zaporizhzhia and Zakarpattya. While our work was interrupted by the Ukrainian elections, I expect it will resume again. Despite the challenges that lie ahead, I can tell you that there was a lot of enthusiasm and determination in Ukraine to build a solid economic foundation that will support the success of all Ukraine's regions, but it will take some time.

About Her Own Career Path

⌘ Making a difference is what has kept me working in government, provincial and federal, for 37 years. I feel blessed because I've had varied, interesting and highly rewarding experiences in my work - experiences that as a young university graduate, a Ukrainian-Canadian girl from Andrew, Alberta, I never dreamt I would have. In fact, as a university graduate in Political Science, majoring in Canadian Government, I was not at all sure that I would ever get a job. I felt very fortunate when I was hired as a summer student by the Alberta Government in spring 1971, to work in a small agency set up to deal with intergovernmental affairs. Later that summer, in August, there was an election and a change of government, and the new government decided to set up a full-fledged Intergovernmental Affairs department. Surprise of all surprises, they kept the 4 summer students (I was one of them) as a core group! So, one day I was a summer student, scheduled to end my job on August 31st, and then all of a sudden- practically overnight - one week later -- I had a permanent job that offered all kinds of possibilities and opened the door to wonderful opportunities.

⌘ I mention this because I hear all the time today that young people should have their career mapped out in advance. Yet I never could have anticipated the doors that would open and the road down which I would eventually travel in my own career. That was essentially the start of some very interesting experiences that I've been fortunate to have in my work as a federal and provincial public servant.

⌘ I feel very privileged to have served three provincial Premiers, five provincial Ministers, six federal Ministers or Secretaries of State; and three Prime Ministers, and to have had the opportunity to learn and observe firsthand the way these leaders operated. I can tell you that, regardless of their political stripe, I developed an enormous respect for our elected leaders, who work so hard at what they do, who genuinely want to represent the public in the best possible way, and who make a lot of personal sacrifices.

About Career Paths and the Opportunities in Government

⌘ In closing, I want to reiterate that a career in government can offer a great deal, that it can be exciting and rewarding, and can lead you down paths that you never would have imagined.

⌘ It's also an area where women have significant opportunities and

where barriers to the advancement of women have come down significantly; in fact, today, more new female managers are being appointed in government than male managers. I have seen the workplace change a great deal in my 37 years of public service, and I expect that it will change even more and with more speed in coming years. Some of this will be due to the fact that women have increasing influence in the workplace.

⌘ Many of you have daughters, daughters-in-law, granddaughters, and nieces who are either embarking on careers or are looking to make a mid-career change, and I hope that you might encourage them to look at a career in government. In fact, I hope you will also encourage your sons, grandsons and nephews to do the same. The Government needs them too. It has been a very interesting and fulfilling career for me, and I would tell you… there's no life like it!

⌘ I will close with some words of advice to those embarking on a career:

- Commit to excellence in whatever you do
- Seize the opportunity when it comes and when you face adversity, try and reframe it into an opportunity
- Don't be afraid to take risks
- Discover and follow your passion
- Care about and respect people
- Maintain a sense of humour
- And, finally, be genuine and don't compromise your values; be true to yourself and to your roots

⌘ Years ago, my mother gave me a pysanka to place in my office and said to me, "keep this in a place where you can look at it from time to time and remember where you came from". I have never forgotten that, and I do look at that pysanka frequently. It reminds me of my roots; it reminds me of the values I was taught - values that have guided me, through good times and through challenges.

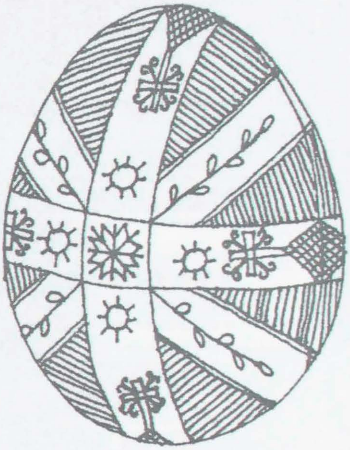

A REMINDER TO OUR READERS

Please remember that any photographs submitted with articles or in memoriams must be original photographs in order to be reproduced clearly in print. Photocopies, computer print-outs, newspaper photos, etc. do not reproduce clearly, resulting in a blurred or 'grainy' print. If you prefer to submit photographs in digital format, please feel free to e-mail us your JPGs or TIFFs in black and white, 300 dpi, at least 6 inches in width.

Thank you!

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

Gift _______ New Subscription _______ Renewed Subscription _______

Name ______________________________

Address ______________________________

City ____________ Province ______ Country ____________ Postal Code ____________

If GIFT indicate from whom ______________________________

Cheque or money order enclosed in the amount of $ ______ for _______ year(s) at $25 or $30 a year

Canada $25 a year, other countries $30 a year - В Канаді $25 на рік, в інших країнах $30 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

Toronto's Ukrainian Community Opens Their Home and Their Hearts

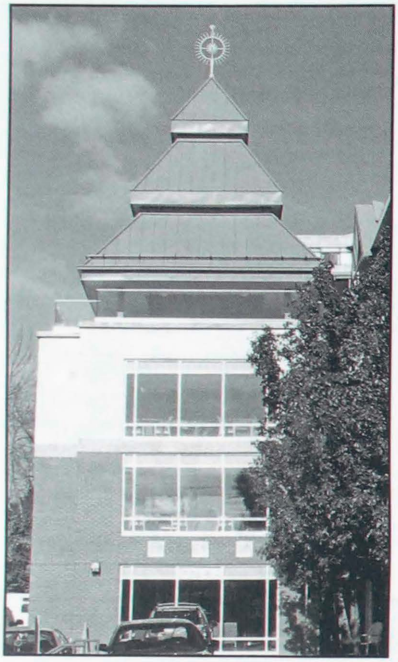

On Saturday, October 18, 2008, an all- ages crowd of 600 plus overflowed the tent and watched the ceremony and blessing of the new fourth floor and tower on large screens at the Ukrainian Canadian Care Centre's Grand Opening. The Most Reverend Archbishop Yurij, The Most Reverend Bishop Stephen, Bishop John Pazak and Bishop Cornelius Pasichny lead the prayer service and blessed The Mystical Supper prints, copies of a 1678 icon from the village of Dobryany - Lviv, Ukraine, which were placed in the tower's new on-floor dining rooms.

James C. Temerty, Co-Chair, Home with a Heart Campaign and Chairman of Northland Power, and his wife Louise, donated $750,000. Siblings Vera and Andrew Witer, Marta Witer and Ian Ihnatowycz, Co-Chair, Home with a Heart Campaign, and Oksana and Ihor Komarnicky donated $500,000 in honour of their parents. Other major donors from the community, businesses and corporations were also in attendance. The Care Centre has raised over $8 million of their $9 million goal for construction and expansion.

Victor Lishchyna, President of the Board of Directors, thanked everyone for their support and acknowledged the volunteers and others participating in the celebration, including the Honourable George Smitherman, Minister of Energy and Infrastructure and MPP for Toronto Centre; recently re-elected MP for Etobicoke Centre - Borys Wrzesnewskyj; Gloria Lindsay-Luby, Councillor for Ward 4; the Right Reverend Father John Tataryn and Sandy Lomaszkewycz, Executive Director.

The Ukrainian Youth Ensemble's religious, folk, classical, contemporary, and ceremonial repertoire punctuated the ceremony which was followed by a reception.

The Home with a Heart Campaign continues to raise funds for the long-awaited completion of the 32-bed leading edge secure unit for seniors with behaviour management care needs (due to cognitive disorders such as dementia and Alzheimer's), the construction of the 4-storey tower, a new elevator and building system upgrades. The Ukrainian Canadian Care Centre can now provide services to 152 residents, in a culturally focused home. Admission to the Care Centre is coordinated through the Etobicoke-York Community Care Access Centre.

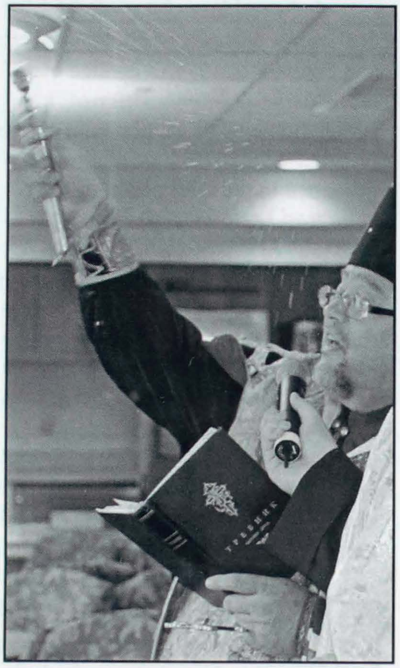

About the
Ukrainian Canadian Care Centre:

Established in 1996, our interdisciplinary healthcare team focuses on the needs of our residents and improves quality of life in a culturally sensitive caring environment. The values of independence, self-sufficiency, the importance of family, maintaining active lives, and caring for one another, underpin our philosophy of care. The Care Centre provides extensive restorative care, recreational and social activities for its residents and families, and the on-site chapel hosts Ukrainian Catholic and Ukrainian Orthodox pastoral services.

Eileen Makowetsky

A resident of Vita, Manitoba in her early years, and later, for many years in Chatham, Ontario, Eileen Makowetsky passed away in Owen Sound on Sunday, July 6, 2008 at the age of 88. Although born in Rock Lake ND, her parents Gawril and Verna (Kosowan) Bozyk brought infant Eileen to Arbakka Manitoba where her siblings, Doris, Rita, Luba, Nestor were born, and Myrtle, Victor, and Sonya followed after the family's move to Vita Manitoba. There Eileen met and married John Makowetsky, and children Adelia, Myrosia, and Dennis arrived.

Family, the church, the Ukrainian and broader community, and music were foremost in Eileen's life. Granddaughter Monica described baba as the "glue" of the family, with faithful unconditional love to all, while keeping and passing on Ukrainian traditions.

Music in the Bozyk and Makowetsky family came naturally. Eileen became known for her soprano as she was a regular soloist with the Ukrainian Orthodox Church choir in Vita, or at other local churches when the choir was invited. When she sang *The Creed* or *The Lord's Prayer* in the church with the choir chanting, under husband John's direction, the experience was ethereal. On a Saturday evening at the Vita Community Hall, one might be waltzing to the sounds of Eileen singing with her husband's dance orchestra. At a celebratory family gathering at the Bozyk's, a family choir often broke out in song with *gido* leading. At home, with John often writing or transposing music and Eileen practicing her part, John's group rehearsing,their home resonated with music. When in Chatham, Eileen contributed her talent to Ukrainian and community choirs.

Church and spirituality were central to family life. At Vita, in addition to choir work, Eileen, with her parents and grandparents as shining examples, was always involved in the planning and preparations of church-community celebratory events such as Taras Shevchenko or Lesia Ukrainka concerts. And later in Chatham, with husband John and a small congregation, with hands-on work by all, the small parish of St. John the Baptist Ukrainian Orthodox church was built. As President of the Women's Auxiliary and Executive member of her church for many years, Eileen worked tirelessly to promote the efforts and enthusiasm of the congregation within the community and organizing fundraising for the addition of a church hall.

Advocacy for women, children, and families were fundamental to all Eileen did. Her work as a representative of the Ukrainian Orthodox women in Chatham led to service in the Chatham Local Council of Women, later to its presidency, then on to the Provincial Council as an executive member in chairs of health and recreation, economics, education, and then as President of the Provincial Council of Women of Ontario from 1989 to 1992. Eileen extended her hand to the Heart & Stroke Foundation, Canadian Cancer Society, and Meals on Wheels. While at home, gardening was always a peaceful tonic. As well, for 25 years Eileen worked as ward secretary in the pediatric department of St Joseph's Hospital in Chatham.

Faith, strength, and courage enabled Eileen and John to move the family to Ontario and begin anew after the family's home was devastated by a tornado in 1955. Eileen's strength of character was tested again by tragedy in 1974, when a motor accident took the life of husband John and left her seriously injured. After recuperation, mom and baba continued to be the "glue" in the family, a steadfast leader in the church and community, and a shining example for her family.

With family and friends attending, prayers were offered for Eileen at McKinlay Funeral Home in Chatham, and the funeral service was held at St. John the Baptist Ukrainian Orthodox Church in Chatham on July 11, 2008, with Very Rev.Fr. Roman Bozyk officiating and Genia Bozyk as cantor, from St. Andrew's College in Winnipeg.

A vibrant voice and energy have been stilled, but Eileen Makowetsky's legacy of dedication to Ukrainian culture, women, children, and family lives on.

May your memory be eternal, dear mother and baba!

With loving memories,
your children, grandchildren,
and great- grandchildren

⌘ ⌘ ⌘

Бл. пам. Олена Маковецька

Жителька Вайти, Манітоба, в свої ранні роки, а пізніше, після багатьох років в Чатамі, Олена Маковецька упокоїлася в Оуен Саунд в неділю, 6-го липня 2008 року у віці 88 років. Хоча народилася у Рок Лейк, Норз Дакота, її батьки Ґаврило та Верона (Косован) Божик привезли крихітну Олену до Арбакки, Манітоба, де народились її сестри Домка, Ріта, Люба і брат Нестор. Пізніше, коли сім'я переїхала до Вайти, Манітоба, за ними народились і Мирося, Віктор та Соня.

Сім'я, церква, українська та ширша громада, а також музика були на першому плані в житті Олени. Онучка Моніка описує бабу як таку, що об'єднувала сім'ю і мала вірну і беззаперечну любов до всіх, при цьому зберігаючи та передаючи українські традиції.

Музика в сім'ю Божиків та Маковецьких прийшла природньо. Олена стала відомою своїм сопрано, будучи постійною солісткою в Українській Православній Церкві в Вайті або в інших місцевих церквах, коли хор запрошували. Коли вона співала "Вірую" або "Отче Наш" в Церкві, і хор підспівував під дитигенцією чоловіка Івана, враження було незабутнє.

Ввечері в суботу у Вайті можна було повальсувати під спів Олени в супроводі танцювального оркестру чоловіка Івана. На святкових зібраннях сім'ї у Божиків сімейний хор часто виспівував пісню з ведучим голосом. Оскільки тато нерідко писав або транспонував музику, а мама репетирувала свою партію, наша хата гуділа музикою. Пізніше, коли Чатам, Онтаріо став рідним, Олена внесла свій талант в українські та місцеві хори громади.

Церква та духовність були центром сімейного життя. У Вайті, крім праці в хорі, Олена, беручи приклад з батьків та їхніх батьків, завжди була задіяна в плануванні та приготуванні святкових подій у церкві, таких як концерти, присвячені Тарасу Шевченку та Лесі Українці. А пізніше, в Чатамі, з чоловіком Іваном та невеликою парафією, кожен з яких долучився до роботи, було збудована маленьку українську православну церкву св. Івана Хрестителя. Будучи Головою Союзу Українок Канади та членом Екзекутиви в своїй церкві, протягом багатьох років вона невтомно працювала, щоб плекати зусилля та ентузіазм парафії в громаді та організовувати збірки коштів на добудову церковної зали та майбутні роботи до догляду за приміщенням.

Надання адвокатських послуг жінкам, дітям та сім'ям були фундаментом всього, що Олена робила. Її робота як представника православних українок в Чатамі привела до служби в Місцевій Раді Жінок в Чатамі, пізніше до головування в ній, а далі в Раді Провінції в якості члена Екзекутиви з питань охорони здоров'я та рекреації, економіки, освіти, а пізніше в якості Голови Провінційної Ради Жінок Онтаріо (1989 - 1992). Олена поширала свою допомогу Канадським громадам, Heart and Stroke Foundation, Cancer Society, а також Meals on Wheels, в той час як садівництво дома було заспокійливим тоніком. До того ж 25 років Олена віддано пропрацювала організатором-методистом в педіатричному відділенні лікарні Св. Йосифа в Чатамі.

В присутності сім'ї та друзів за Оленою Маковецькою відбулася Панахида в Похоронному Домі МакКінлі в Чатамі, а похоронна відправа в Українській Православній Церкві св. Івана Хрестителя в Чатамі, 11-го липня 2008 року, де Прот. о. Роман Божик із Вінніпегу служив, а добр. Ґеня Божик дякувала.

Звучний голос та енергія стихли, але спадщина Олени Маковецької, передана українській культурі, жінкам, дітям та сім'ї, продовжує жити. Вічна тобі пам'ять дорога мамо і бабцю!

Твої діти, онуки та правнуки
тебе люблять і пам'ятають

On behalf of the UWAC, Lesia Ukrainka Branch in Winnipeg, please accept this donation of $50 as an everlasting wreath in memory of two members who passed away recently -

Lillian Palaschuk
September 16, 2008
and
Anne Masciuck
October, 2008

May their memory be eternal!

Margaret Pestrak, President
Halyna Kowal, Promin Convenor
Tania Achtamichuk, Corr. Secretary

Please accept this donation in the amount of $25 to the Promin Press Fund in memory of my dear friend and "kuma", **Mary Hnatiuk.** May she rest in peace, and may her memory be eternal!

Olga Kuzyk
Amherstburg ON

The Ukrainian Women's Association of Canada, Dr. Savella Stechishin Branch in Kelowna, BC is donating $25 to the Promin Press Fund, as an everlasting wreath in memory of our dear member **Lena Wilson**, who entered into eternal rest.

Anna Shepel
Rozalia Patraschuk

The UWAC, St. Olha's Branch in Vegreville AB is donating $25 in memory of our dear member, **Mary Diduck**, who entered into eternal rest on September 23, 2008. May her memory be eternal!

Lilian Czar
Secretary

Микола Нечай
1919 - 2007

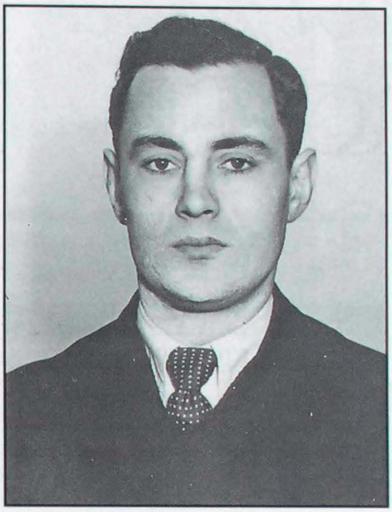

У першу сумну річницю упокоєння мого дорогого мужа **Микола Нечая**, складаю пожертву $50 як невянучиф вінок на журмал Промінь у його пам′ять.

Молимо, щоб Всевишній Господь оселив душу покійного у царстві небеснім, де немає ні болю, ні журби, а земля прибраної батьківщини Канади нехай буде йому легкою, а пам′ять про його буде вічною, із роду в рід.

Дружина Марія і родина
Гамильтон, Онтаріо

Michael Kowalchuk
1923 - 2008

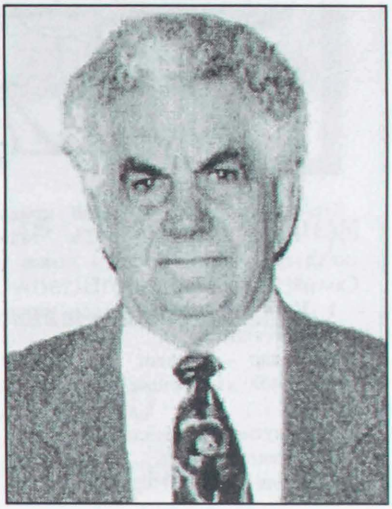

In memory of my beloved husband, **Michael Kowalchuk**, who left us on August 16, 2008 at the age of 85, please accept our donation of $200 for the journal Promin.

May his memory be eternal!

Olga Kowalchuk & family
Winnipeg MB

Зоре над зорями,
Земле між морями,
Шлях опромінений,
Раю відчинений,
Діво, молися за нас.

- Євген Крименко -

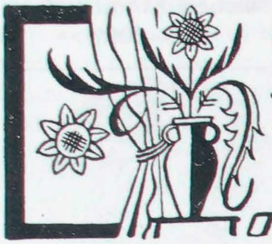

Довкола дому

Проф. Килимник у своїй книжці про Різдвяні звичаї подає такий склад традиційних страв і печив на Святий Вечір.

1. **Кутя** — зварена і медом заправлена пшениця.
2. **Узвар** — сушені зварені овочі, такі як яблука, грушки, сливки, вишні.
3. **Капусняк** заправлений олієм.
4. Варений горох.
5. Борщ пісний з грибами.
6. Риба смажена на олії.
7. Риба зварена і застуджена.
8. Вареники зі сливками.
9. Млинці до борщу.
10. Вареники з капустою.
11. Пампушки.
12. Голубці з гречаної каші, або рижу та різні печива.

Приписи цих страв можна дістати з різних куховарських книжок, деякі з них видані нашими відділами.

— — —

БОРЩ НА СВЯТИЙ ВЕЧІР

До пісного борщу на Свят Вечір треба наперед приготовити вивар з городини. Покраяти на дрібні куски дві моркви, цибулю, селеру, картоплю, петрушку, кілька зерен перцю і бібковий листок. Варити аж вся городина зм'якне. Відцідити відвар і на нім варити борщ. Відвар з сушених грибів, або юшку з консерви (дехто вживає гриби з консерв). На кінці присмажити дрібно січену цибулю на маслі і дати до борщу. Дехто заправляє товченим часником.

— — —

КРЕПЛИКИ ДО БОРЩУ

Зварити сушені гриби, або свіжі печериці, що продаються в більших крамницях. Юшку з грибів сцідити до борщу. Гриби змолоти на машинці або дрібненько посікти. Окремо присмажити на маслі дрібно січену цибулю і в ній присмажити гриби. Дати до того трохи тертих сухих кришок з хліба, посолити, поперчити і робити малесенькі періжки величини волоського горіха. Зварити в окропі і вкладати по кілька крепликів на тарліку з борщем.

— — —

ГОЛУБЦІ З ГРЕЧАНИМИ КРУПАМИ

Гречані крупи спражити в легко огрітій печі, мішати зчаста, щоб не пригоріли. Коли готові і простигнуть вимішати з розбитим сирим яйцем. Запарити крупи праженим молоком або кип'ячою водою, посолити і дати ложку масла, або олії, вкласти в піч, щоб каша злегка припеклася. Тепер присмажити на олії дві цибулі до м'якости, додати до каші, посолити і з того робити голубці з приготованих листків капусти. До голубців додати ложку масла, або кілька ложок свіжої сметани. Голубці пекти без води, то будуть сипкі і смачні.

— — —

СТУДЕНЕЦЬ З РИБИ НА СВЯТИЙ ВЕЧІР

Рибу, щупака обчистити з луски, викинути внутренности, помити в кількох водах, стягнути шкірку. М'ясо виділити з остей. Ости поставити варити, додавши цибулю, перець і бібкове листя, посолити. М'ясо посікти сікачем (вважати, щоб не було остей), додати яйце, сіль і перець, намочену у воді і витиснену булку. Вимішати все разом, виробляти маленькі галочки, присмажити з обох сторін, виложити в посудину. Тепер розпустити 2 ложки желятини в малій скількости холодної води, залляти желятину кип'ячую перецідженою юшкою з остей, перемішати, заправити до смаку і поляти виваром рибу. Дати до холодільника, щоб застигла.

— — —

KUTIA

2 cups high grade wheat
3 quarts water
1 cup poppy seed
⅔ cup sugar
⅓ cup honey, dissolved in ½ cup hot water
½ cup chopped pecans

Dry wheat in a slow oveн 250°F. for one hour, stirring, occasionally. Wash and soak overnight. Bring the wheat to boiling poiнt and simmer for 3 or 4 hours until the kernels burst open and white appears.

Scald poppy seed and simmer 3 to 5 minutes. Drain well in cheese cloth and grind twice using the finest blade of a food chopper. Set aside. Prepare honey and sugar dissolved in hot water. Set aside.

Before a meal, add sweetened mixture, ground poppy seed, and nuts to the cooled wheat. Walnuts, almonds, hazel nuts or peanuts could be substituted for pecans. Serve.

— — —

СОЛОДКЕ ДРІЖДЖЕВЕ ТІСТО

Всяке дріжджеве солодке печиво, як булки, пампушки, рогальки, завиванці і перекладанці можна приготовляти з того самого тіста, з деякими малими додатками як бажається, але основні складники ті самі. Жовтків, цукру, або масла можна додати, або зменшити в разі потреби. Коли дається більше масла і цукру, то треба дати більше дріджів.

2 горнятка праженого молока
2 пачечки дріжджів
3 жовтки
2 цілі яйця
¾ горнятка цукру
½ горнятка топленого масла або маргарини
1 ложечка з верхом соли
2 ложечки ванілі
1 помаранча разом з шкіркою і соком

Мука на заміс

Дріжджі розпустити в половині горнятка літеплої води. Додати до теплого спраженого молока трохи муки, розпущені дріжджі і зробити розчину. Коли підросте додати вбиті жовтки і цілі яйця з цукром, ванілю, терту помаранчу і сіль. Замісити мукою середньої тугости тісто. Коли вся мука вимісена, додати топлене масло і після того довго місити. Лишити, щоб знову підросло і виробляти.

Birchwood
Realty Services Inc., Brokerage

Doris-Ann Masnyk

Owner/Broker of record
market value appraiser

416-520-5290

dmasnyk@trebnet.com

Consistent and attentive professional real estate services

SMITH MONUMENT
COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT/OWNER

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771

349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

IN BUSINESS
SINCE 1919

SHEVCHENKO FOUNDATION

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4 Tel 1-866-524-5314

MRS NADIA NYKOLYN
10912-65 A ST
EDMONTON, AB
T6A 2P7 1-Dec-2008

PM40011733 R09580
Return Undeliverable Canadian Addresses to:
PROMIN
Box 57268, Jackson Station
Hamilton, Ontario,
Canada L8P 4X1